

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1879

ΑΡΙΘΜΟΣ

ΤΕΥΧΟΥΣ 9 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3

ΑΘΗΝΑΙ

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1956

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - διευθυντής 1879—18 95 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1 895 — 1950 Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο 'Ακαδημίας - 'Αθηνών

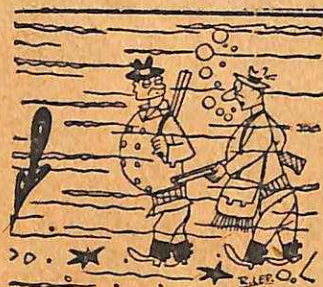

Εκδόσεις

Εκδόσεις

—Είσαι βέβαιος ότι ακολουθούμε τον σωστό δρόμο για το κυνήγι της... Πέρδικας;

—Θα πάψης τέλος πάντων Γιαννάκη να μ' ενοχλῆς όταν... παίζω;

—Οι γονείς μας δεν είναι ποτέ ευχαριστημένοι. Όταν κάνεις θόρυβο, θέλουν να κάθονται φρόνιμα! Μόλις η συνάπτη, ανησυχούν και σου βάζουν θερμόμετρο!

—Γιατί δεν κοιτάς κι' εσύ από το παράθυρο, όπως τ' άλλα σκυλιά;

Τὰ... «καλά παιδιά» Τὸ πειραχτήρι

ΚΑΡΦΙΑ θαρείς κι' έχει το θρανίο του. Τὸ πειραχτήρι συνέχως κουνιέται, σὰν κάτι να γυρεύει. Πάει ἄκρη - ἄκρη, σκυδεύει, πετιέται ἀπάνω, κάθεται ἀπτόμα, σπρώχνει τὸν διπλανό του. "Ήσυχα δὲν ἐννοεῖ να κάτση οὐτε τὴν πιό σοβαρὴ στιγμή. Καὶ καλὰ ὁ ἴδιος ἂς μὴν κάθεται ἡσυχᾶ. Θέλει ὅμως να ἀναστατώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Πάντα βόισκει καὶ κάτι να σκαρώσῃ. Πότε θὰ τραβήξῃ μὲ τρόπο τὸ αὐτὶ τοῦ μπροστινοῦ του κι' ὕστερα θὰ πᾶ ὀρη τὸ πιό ἀθῶο ὕφος σὰν νάναι ἄπο ρορροφῆ μένος στὸ μάθημα μέχρι τὰ νύχια. Πότε παίρνει κρυφὰ τὸ μολύδι τοῦ διπλανοῦ του καὶ τὸ στεριώνει κάτω ἀπ' τὴ μύτη του σὰν μoustaki. Πότε του καὶ τὸ στεπάντα κρυφὰ — τὰ διβλία σὲ ἄλλο θρανίον.

Εἶναι πανευτυχὴς νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ μπαίνουν σὲ μπλεῖς, σ. Φυσικά, ὅλοι τὸν ξέρουν καὶ φυλάγονται. Μὰ στὴν ἀνάγκη, τὸ πειραχτήρι πειράζει τὸν... ἑαυτοῦ. Κάνει κομικὲς γκριμάτσες, μουρμουρίζει κορακίστικα, φουσκώνει τὰ μάγουλά του, ἀλοιθωρίζει!

Προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ γενική προσοχή. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο, εἶναι διατεθειμένος νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν δῇ ὁ δάσκαλος καὶ νὰ τιμωρηθῇ. Κολακεύεται ὅταν κἀνὴν τοὺς συμμαθητὲς του νὰ γελάνε — πιστεύει πὺς εἶναι ἔξυπνος. Βέβαια, εἶναι ὠραῖο πράγμα νὰ προσκαλῇ στοὺς ἄλλους τὴν εὐχαρίστησι τοῦ γέλιου, μὰ τὸ κάθε τι πρέπει νὰ γίνεται στὴν ὥρα του. "Ετσι, καταφέρνει νὰ γελάουν εἰς βάρος σου. Στὸ τέλος ἐσὺ τὰ πληρώνεις — ὁ... ἔξυπνος.

Τὸ πειραχτήρι ξεχνᾷ ὅτι τ' ἀστεία ἔχουν καὶ ὅρια, πὺς ὅταν τὰ ξεπεράσῃς δὲν εἶναι ἀστεία πιά.

Εἶναι σάχλες. Καὶ ἔχουν σοβαρὲς συνέπειες. Πολλὲς φορὲς νομίζει πὺς ὅλος ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὰ πειράγματά του, καὶ σκαρώνει φάρσες σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δρῇ κάποτε τὸν μαστορὴ του καὶ τὰ γέλια νὰ τοῦ βγοῦν ξυνά. "Όσα παιδιά μέσα τὴν τάξι ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ κάθονται κοντὰ του, τὸν θεωροῦν τρομερὰ ἐνοχλητικόν. Στὴν ἀρχὴ διασκεδάζουν, ἀλλὰ βλέπουν ὅτι τ' ἀστεία παραγίνονται. Κινδυνεύουν κι' αὐτὰ νὰ τιμωρηθοῦν. Γιατί ὅταν δὲν τὸν μαρτυροῦν στὸν δάσκαλο, τὸ πειραχτήρι, ἀντὶ νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀλληλεγγύη τους, τὴν ἐκμεταλλεύεται ἀσχημά καὶ συνχίζει νὰ τὰ ἐνοχλῇ.

Ἀν ὅμως στὸ σχολεῖο εἶναι πειραχτήρι, στὸ σπίτι καὶ στὸ δρόμο μεταβάλλεται σὲ σωτὸν διαβολάκο. Κοροϊδεύει, φωνάζει δυνατὰ, κάνει μωρίς λόγους φασαρία. "Έχει συνεχῶς τὸν νοῦ του στὰ πειράγματα καὶ δὲν σκέπτεται τίποτ' ἄλλο. Τόσο μυαλὸ ἔδωκε, θὰ μπορούσε ἀν τὸ ἔδωκε στὰ μαθήματα, νὰ θαυματουργήσῃ.

Ὡστόσο, τώρα τὰ φορτᾷ στὸν κόκορα, ὅταν δὲν ξυλοφορτώνεται. Τί κρίμα!... Νὰ γιατί πολλὰ παιδιά διασκεδάζουν μὲ τὸ πειραχτήρι, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ μὴ τοῦ μοιάσουν!

ΤΟ ΞΕΦΤΕΡΙ

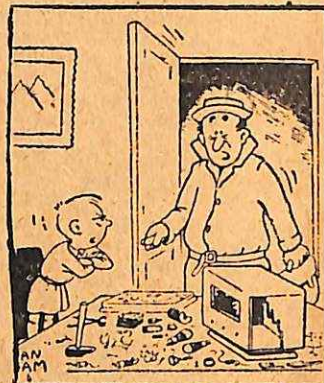
ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός: Μπαμπά, ἔλα νὰ μοῦ γράψῃς τὴν τιμωρία πὺς μοῦ ἔβαλε ὁ δάσκαλος.

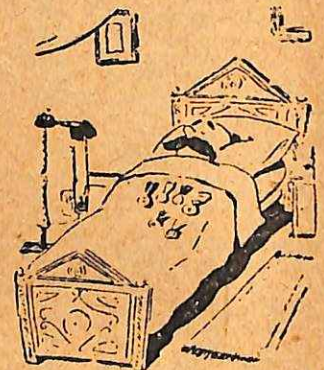
Μπαμπάς: Γιατί, παιδί μου;

Τοτός: Γιατί ἐσὺ μοῦ ἔλυσες χῆς τὰ προβλήματα καὶ ἦταν λάθος.

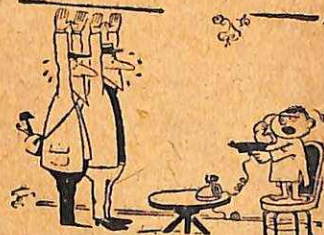
ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

—Γιὰ ἐλα σὺ μπαμπά νὰ μοῦ ῥῆρς τὸ παιδάκι πὺς μὴ λοῦσε χῆς τὸ θράδυ μέσα ἀπὸ τὸ ξύλινο κουτί;!

"Όταν ὁ στρατηγὸς κοιμάται

—Οἰκία Κωστίδου παρακαλῶ:
—Μήπως μπορεῖτε νὰ εἰδοποιήσετε τοὺς Παπαδόπουλους ὅτι τοὺς ζητάει ἐπείγοντος ὁ γυῖός τους;

—Βυέις; ὁ ψαρο-ἀστυνόμος τοὺς ἐκλέισε φυλακή!!

Φίλοι μου,

ΠΩΣ σὰς εἶπα κι' ἄλλη φορά, ὁ σκοπός μου ὅταν σὰς ἐτοιμάω καὶ σὰς στέλνω αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν δὲν εἶναι νὰ σὰς κάνα μιὰ παγερὴ, τυπικὴ διδασκαλία. Θὰ ἦταν, ἀλλωστε, ἀνώφελο. Ἐκεῖνο πὺς θέλω, εἶναι νὰ δημιουργήσῃ ἀναμεταξύ μας μιὰ βαθύτερη ἐπικοινωνία, θὰ ἔλγῃ ἕνας σύνδεσμος διλικός, ἔστω κι' ἂν προσωπικὰ δὲν γνωρίζομαστε. Νὰ τί μ' ἐνδιαφέρει, τί πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ κι' ἐσὰς. Γιατί τοι ῥάχουμε πάντα τὴν ἐντύπωση πὺς συναισθάνομε σὰν φίλοι, καὶ κάθε τι πὺς τὰς λέω θὰ αἰσθάνεσθε ὅτι σὰς τὸ λέω περὶ μὲς μου πιστεύω ὅτι σὰς εἶναι χρήσιμο. Νὰ ῥῃς θάρρος μαζί μου κι' ἂν συμβῇ κάποιον νὰ διαφωνήσῃ σ' ἡνὰ ζήτημα, μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε ἡ γνώμη σας, ἢ νὰ μὲ ρωτήσετε γιὰ ἄλλο θέμα, ἀπευθύνοντας τὸ γράμμα σὰς στὴ «Διάπλασι». Καὶ σὰς ὑποσχόμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω ἐξ ὧρας. Ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ ἐξυπρέττει τὸν παιδὶν τὴς σημερινῆς γενιᾶς — πὺς αὐτὸς ἔρχονται, ὕστερα ἀπὸ τόσα συνπρακτικά γεγονότα, ἔχουν μεγάλη ἀσκήν ἀπὸ ἀδελφούς γιὰ νὰ ξεναρθροῦν οὐς καλοὺς καὶ ἀσφαλῆ ἰς δρόμους τῶν παραδόσεων — ἀποτελεῖ τὸν κύριο σκοπὸ τῆς «Διαπλάσεως» καὶ στὴ νέα της ὥρα! Ἡ σημερινὴ ζωὴ, προπάντων τούτους πνευματικὸς προσανατολισμοῦς, εἶναι πολὺ περίπλοκη, τὰ προβλήματα εἶναι δύσκολα, οἱ κίνδυνοι ἐπίσης μεγάλοι γιὰ ἕνα παιδί. Ἡ βαθύτερη φιλοδοξία, καὶ τοῦ περιοδικοῦ οὗτοῦ πὺς ἱαβάξτε, καὶ τοῦ ἀνθρώπου πὺς σὰς γράφει μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, εἶναι νὰ σὰς προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς κινδύνους

Ἑλληνικὴ
ἐπιδότηση

Θρησκευτικὲς ὥρες

καὶ νὰ σὰς βοηθήσουν νὰ κρατήσετε τὴν ἑλληνικὴν σας γνησιότητα.

Αὐτὸ τὸν πρόλογο τὸν ἔβαλα σὴν μερὰ στὴν ἐπιστολή μου, ἐπεὶδὴ πρόκειται νὰ σὰς πῶ λίγα λόγια γιὰ τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα, μιὰ πὺς ἐμπήκαμε μέσῃ στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν ἐορτῶν. Προτὺ μάλιστα νὰ σὰς πῶ τὰ λόγια, θὰ σὰς δείξω μιὰ μορφή ἀπὸ τὴς σεβαστότερες. Εἶναι ἡ μορφή τῆς γιγασίας, πὺς συμβολίζει τὴ μεγάλη θρησκευτικὴ παράδοσι μέσῃ σ' ὅλα τὰ παλὰ ἑλληνικά σπιτία.

Λοιπὸν ἡ γιγασία, μιὰ γρηούλα κατὰσπρη, πὺς εἰσάγει μὲ φάντασμα εὐλογημένο, καὶ πὺς ἐπινούσε τὴς πόρτες τόσο ἥσυχα ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀκούη καν ἰς, ἀνέδῃ μόνῃ τῆς, μὲ πολὺ προσοχή, σ' ἕνα καθίσμα τῆς κάμαρας τῆς κι' ἀναψῇ τὸ καντήλι, ἕνα γέρικο καντήλι πὺς τὸ ἀνάβει ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκούμ πὺς ἦτανε νεῖα. Ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπο τῆς Βυζαντινῆς Παναγίας ἐπέσε τρέμοντας λίγο φῶς, κι' αὐτὸ ἐγέμισε ὅλο τὸν ἔσπερινὸ χῶρο μὲ εὐλάβεια. Ἡ γιγασία κατέβη τώρα ἀπὸ τὸ καθίσμα, μὲ τὴν ἴδια γερωντικὴ προσοχή κι' ἐπ' ἱτα ἕκαμε σκυδοντας τὸ σταυρὸ τῆς...

Οὐμίσουμε τὴ μορφή τῆς γιγασίας γιὰ νὰ κάνωμε ἔτσι πὺς αἰσθάνῃς τὴν σκυτικὴ ἀτμόσφαιρα αὐτῶν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἡμερῶν, πὺς δημιουργεῖται στὰ ἑλληνικά σπιτία. Μὴ τὴν ἐρσιάζετε μὲ τίποτε, ἀγαπητοὶ φίλοι, τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτή. Εἶναι ἐθνικὴ καὶ πνευματικὴ κληρονομία μας, ἀπὸ τὴς πολυτιμότερες. Ἐκεῖ μέσα ἔχει ἀφήσει

ὅλο τὸ Βυζάντιο στὴν ψυχὴ του. Ἐκεῖ μέσα χτυπᾷ καμπάνες σὲ πλήθος ἑλληνικὰ κωδωνοστάσια, ἀνάβουν πλήθος πολυέλαιοι κάτω ἀπὸ τοὺς φωτισμένους παντοκράτορες τοῦ θόλου, προσεύχονται πλήθῃ προσκυνητῶν, μὲ τὰ μάτια τοῦ στοχασμοῦ τῶν γυρισμένα κατὰ τὴ μεριά τῆς Ἀνατολῆς ὅπου φεγγοβολᾷ τὴ νύχτα τῆς Γεννήσεως τὸ ἀστὲρι τῶν Μάγων.

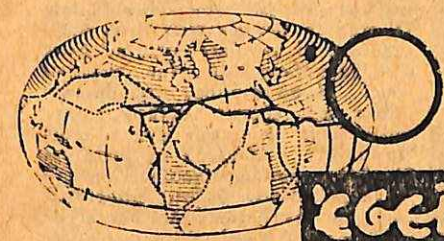
Παρακολουθεῖτε το μὲ τὴν παιδικὴ φαντασία σας κι' ἐσεῖς, ὅπως τὸ παρακολουθοῦσαν οἱ πατέρες μας καὶ οἱ πατέρες τῶν πατέρων μας.

Θέλωμ νὰ καταλήξωμ σὲ τοῦτο. Ἡ θρησκευτικὴ παράδοσι εἶναι δεμένη μὲς σὰς τὴν ἱστορία μας καὶ στὴ ζωὴ μας μὲ τὴν ἐθνικήν. Κι' ἐδυνάμωσε πάντα τὴν ἐθνικὴν παράδοσι μέσῃ στίς καρδιὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Δὲν ξέρομε πὺς θὰ σκέπτεσθε ἅμα μεγαλώσετε, οὐτε θὰ ἐπικοινωνοῦμε τότε ὅπως τώρα, γιὰ νὰ σὰς λέμ: τὴ γνώμη μας. Σὰς δίνωμ ὡστόσο μιὰ συμβουλή, μὲ τὴν δεδιότῃ πὺς θὰ σὰς χρησιμεύσῃ. Μὴ ἀφήσετε νὰ ξεραθῇ ἐπάνω στὴν παιδικὴν σας ἡλικία, αὐτὸ τὸ λαμπρὸ λουλούδι πὺς κάνει νὰ εὐωδιάζουν ἀπὸ τὴν ἀγνότερη ποιησι ὅλες οἱ παιδικὲς μας ἡλικίες — τὸ θρησκευτικὸ ἀίσθημα.

Γεῖα χαρά σας

Γ. Φαβίους

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΛΔΟΣ

ὡς οἱ...
ἔσεῖς ὡ' εἰμῖς

ΕΝΑ σιδερένιο τρίγωνο, ἕνα μεγάλο καρφι, γερὸ λαρύγγι, καὶ τὰ κάλλαντα δὲν χρειάζονται ἄλλη... μουσική. Νὰ τὰ ποῦμε: Ἀπ' τὰ ἡμερώματα τῆς παραμονῆς ἐβροντᾷ τὰ πιστοίρια τὴς πόρτες καὶ μὰς ἀναγγέλλουν ἀκούραστα τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Κι' ἀλήθεια, χωρὶς τὰ κάλλαντα δὲν καταλαβαίνουμε πὺς ἔχουμε Χριστοῦγεννα. Εἶναι ἀπὸ τὰ ὥρα ὅτερα καὶ γραφικώτερα ἔθιμα τοῦ τόπου μας. Δὲν ἔχει σημασία ἀν οἱ πιστοίκο πὺς μὰς ἐτὰ λένε, πολλὰς φορὲς μπερδεύουν τὰ λόγια ἡμῶν καὶ δὲν ξεχωρίζουμε τί λένε! Ὡστε πειράζει ἀν ἀκούσουμε τὰ κάλλαντα δέκα καὶ εἴκοσι φορὲς, ἀπὸ ἀνάλογες ὁμάδες πιστοίκων. Πάντα τὰ δεχόμαστε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστησι. "Επειτα, πὺς μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ χατήρι σ' ἕνα φτωχόπαιδο πὺς ἔρχεται νὰ «στὰ πῆρ»; Ποῖος ξέρει, μὲ τίς δραχμοὺς πὺς μαζεύει, πόσα πράγματα θέλει ν' ἀγοράσῃ!

ση! "Όαν τοῦ φωνάζομε «μὰς τᾶπανε ἄλλους, στενοχωριέται. γὰρ δὲν πρόλαβε... Γι' αὐτὸ, πολλοὶ ἔχουν ἔτοιμα καμνία δεκαρία πέντηνταράκια, κι' ὁ ποῖος ἔρβει γιὰ τὰ κάλλαντα δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοὺς τὰ πῇ. Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βοηθήσουν αὐτὰ τὰ παιδιά, πὺς δατηροῦν ἀκούραστα τ' ὠραῖο χριστουγεννιάτικο ἔθιμο...

στὴν πατρίδα μας ἡ γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα σὲ κάνει νὰ νοιώθῃς πὺς ἐρκεσαι μέσῃ στὴν ἐποχὴ πὺς γεννήθηκε ὁ Χριστός. Σ' αὐτὸ μὰς βοηθοῦν κι' ἕνα σωρὸ χριστουγεννιάτικες λεπτομέρειες, πὺς ἐδῶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν ὁλοκλήρως, ὅσο καὶ νὰ ἐξελίσσεται ὁ κόσμος. Ναι, τέτοιες μέρες, ὅλοι οἱ Ἕλληνες πιστεύομε πὺς "Ἄστρο Ἀσμπρὸ μὰς ὁδηγεῖ...

ΕΛΕΤΕ νὰ ἔχετε κἀθε χρόνο πλούσια στολισμένο τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο σας; Φροντίζετε, μάλιστα, τὸ δέντρο νὰ γιορτάσῃ νὰ φυλάτῃ σ' ἕνα κουτί τὰ στολίσια τοῦ — τίς χρωματιστὲς μπαλλίτσες, τὰ φαναράκια, τ' ἀστέρια καὶ τίς ἀσημένιες γυρλάντες. Ἐτσι, τὸν ἐπόμενο χρόνο, μὰς μ' αὐτὰ θ' ἀγοράζετε μερικὰ στολίσια ἀκόμα κι' ἐστὶ σιγὰ σιγὰ θάχετε τὸ πὺς καλοστολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ: Σιγά, μὴ τὴν ξεπνήσετε...

90N

Τὸ μυστήριον τοῦ ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ ELLIS DILLON

ἀρχηγός. Τὸ εἶπα τοῦ Χουάν καὶ τοῦ ἐ-
ξήγησα ὅτι πιθανὸν ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἦταν
πιο ἐξυπνὸς ἀπὸ τὸν Ἑρρίκ καὶ νὰ λά-
βαινε αὐστηρότερα μέτρα γιὰ τὴν φυλά-
κισί μας.

— Ὁχι, μοῦ εἶπε ὁ Χουάν, εἰμαι βέ-
βαιος ὅτι ὁ Ἑρρίκ εἶναι ἀρχηγός.

Γύρισα τέλος στὴν κουσέττα μου καὶ
ἐξήλωσα, ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴν συγκι-
νήσεις. Σὲ λίγο κοιμόμουν βαθεῖα.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα μοῦ φάνηκε ἀτέ-
λειωτη. Ἀντήλλαξα ἐλάχιστα λέξεις με-
τὰ τὸν σύντροφό μου. Μὰς ἔφεραν δυὸ φο-
ρές νὰ φάμε, καὶ κάποια στιγμή φώνα-
ξαν τὸν Χουάν γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνουν.
Ὅταν γύρισε ἦταν πολὺ ἥρεμος, καὶ μοῦ
εἶπε ὅτι δὲν τοὺς εἶχε δώσει καμμία πη-
ροφορία.

Σκέφθηκα πὺς θὰ με φώναζαν κι' ἐ-
μένα, ἀλλὰ νύχτωσε καὶ κανεὶς δὲν ἦρθε
νὰ με πάρῃ. Ἀργῶς νὰ κοιμηθῶ. Ὁ
νοῦς μου τριγυρίζει στὸ «Σάν Σεμπά-
στιαν». Τελικὰ με πῆρε ὁ ὕπνος. Ὁ θό-
ρυβος τοῦ ἔκανε τὸ πλοῖο ἀκόμα, καθὼς χτύ-
παε πάνω στὰ βράχια, με ζύπνησε.

παγε πάνω στὰ βράχια, με ζύπνησε.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ

Ἐύπνησα ξαφνικά. Ἐνα γκριζωπὸ φῶς
φαίνονταν ἀπὸ τὸ παραθύρακι τῆς καμπί-
νας. Πῆδησα ἀπὸ τὴν κουσέττα μου κι' ἐ-
τρεξα νὰ δῶ ποῦ βρισκόμασε. Ἡ καμ-
πίνα μου ἔβλεπε πρὸς τὴν στεριά. Εἶχα
με ἀγκυροβολήσει σὲ μιά μικρὴ πέτρινη
προκυμαία. Πιὸ πέρα διέκρινα στὴν θά-
λασσα, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.
Ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθοῦσαμε ἐστρίβε
καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ, καὶ σὲ λίγο
διέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.
Ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθοῦσαμε ἐστρίβε
καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ, καὶ σὲ λίγο
διέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.
Ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθοῦσαμε ἐστρίβε
καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ, καὶ σὲ λίγο
διέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

ἀκόμα ἐξαπλωμένος καὶ παρακολουθοῦσε
τὴν κίνησίν μου.

Ὁ Ἑρρίκ φάνηκε σὲ λίγο στὴν προ-
κυμαία. Ἀνέθηκε στὸ καράδι καὶ ἦρθε ἄ-
μέσως στὴν καμπίνα μας. Δυὸ ἀπὸ τοὺς
συντρόφους τοῦ τὸν συνώδευαν.

Ἐλάτε μαζί μου, χωρίς νὰ δγάλε-
τε τσιμουδιά, μὰς εἶπε.

Μετάνοιξα πὺς δὲν εἶχαμε σχεδιάσει
νὰ δραπετεύσουμε τώρα, μὰ καὶ δὲν εἶχε
παρὰ δυὸ ἄντρες μαζί του.

Οἱ συμμορίτες μὰς ἀκολουθοῦσαν ἄ-
μίλητοι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξοφῶμε καθό-
λου ἀπὸ τὴν προσοχή τους. Γύρισα καὶ
κοίταξα τὸ πλοῖο μου, μὰς μετέφε-
ρε. Τὸ ὄνομά του «Σάντα Τερέζα» ἦταν
ζωγραφισμένο με χρυσὰ ἐξωραϊσμένα
γράμματα στὴν πρύμνη. Πλάι στεκόταν
ἕνα ἄλλο πλοῖο, τὸ «Σάν Φερνάντο»,
ποῦ μοιαζε καταπληκτικὰ με τὸ δικό
μας.

Τὰ γονατὰ μου ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο.
Ὁ Χουάν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ἕνα ὄφρος
συγκραταμένο καὶ δαρυεστῆμένο. Θαύ-
μασα τὸ ὄφρος τοῦ ἀλλὰ ὁ φόβος
ποῦ ἐνοίωθα δὲν μ' ἄφηνε νὰ τὸν
μιμηθῶ. Συναντήσαμε πολλοὺς δια-
βάτες στὴ διαδρομὴ μας, πὺς
θὰ παραξενεύτηκαν σίγουρα ἀπὸ
τὸ ὄφρος μας, ἀλλὰ συνέχισαν τὸ
δρόμο τους, ἀπασχολημένοι με τὴν
δικὴν τους δουλειάν.

Ἡ πόλις ἦταν μικρὴ καὶ σύντα-
μα διασχίσανε τὸν κύριο δρόμο.
Οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν ἦταν ἀνοι-
κτές καὶ οἱ γυναῖκες ἦταν κι' ὅλας
ἀπασχολημένες με τὴν κουζίνα
τους. Ἀναρωτιόμουν πὺς βρισκό-
μασε. Δὲν εἶχαμε ταξιδεύει τόσο
πολύ, ὥστε νὰ εἶχαμε φτάσει στὴν
Ἰσπανία. Ἀλλὰστε οἱ κάτοικοι
δὲν ἦταν τόσο μελαγχολικοὶ ὥστε ὁ
Μανουέλ. Ἦταν βέβαια μαυρισμέ-
νοι ἀπὸ τὸ ἥλιο, ἀλλὰ δὲν εἶχαν
σκοῦρα μαλλιά καὶ μάτια σὰν κι' ἐ-
κεῖνον.

Σύντομα ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ
τὴν πόλι. Προχωροῦσαμε σὲ ἕναν ἐ-
ξοχικὸ δρόμο, πλασιωμένον ἀπὸ
χωράφια μαντρωμένα με ψηλά φυ-
τὰ. Πὺς καὶ πὺς συναντούσαμε με-
ρικὰ χωριάτικα σπιτία.

Ἐρποντας πὺς ὁ Ἑρρίκ ἦταν ἱ-
κανὸς νὰ περπατᾷ ἐπὶ ὥρες, ἀνα-
ρωτιόμουν ἂν θὰ ἄντεχα μὴ νὰ
πελοπορία. Στὸ διάβα μου, προσ-
παθοῦσα νὰ ἐντυπώσω στὴ μνήμη
μου τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ προ-
πρινάγαμε γιὰ νὰ τὰ θυμάμαι.

Ἀκολουθήσαμε τὸ δρόμο αὐτὸν ἐπὶ μιά
ὥρα περίπου, ἔπειτα στρίψαμε σὲ μιά κά-
θετη γέφυρα ποῦ ὡδεύει καὶ πάλι πρὸς
τὴ θάλασσα. Περπατήσαμε ἐπὶ δυὸ χιλιό-
μετρα καὶ πῆδον στὸ μήκος τῆς ἀκτῆς.
Πελοπορία βράχοι προχωροῦσαν μέσα στὴ
θάλασσα. Ἀκόμα καὶ μακρὰ, σὲ διάφο-
ρα σημεῖα στὸ πέλαγος, γιγαντίοι δέκμοι
ἀπὸ γρανίτη ὕψων τὸ ἀνάστημά τους
πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθοῦσαμε ἐστρίβε
καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ, καὶ σὲ λίγο
διέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.
Ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθοῦσαμε ἐστρίβε
καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ, καὶ σὲ λίγο
διέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἐρποντας πὺς ὁ Ἑρρίκ ἦταν ἱ-
κανὸς νὰ περπατᾷ ἐπὶ ὥρες, ἀνα-
ρωτιόμουν ἂν θὰ ἄντεχα μὴ νὰ
πελοπορία. Στὸ διάβα μου, προσ-
παθοῦσα νὰ ἐντυπώσω στὴ μνήμη
μου τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ προ-
πρινάγαμε γιὰ νὰ τὰ θυμάμαι.

Ἀκολουθήσαμε τὸ δρόμο αὐτὸν ἐπὶ μιά
ὥρα περίπου, ἔπειτα στρίψαμε σὲ μιά κά-
θετη γέφυρα ποῦ ὡδεύει καὶ πάλι πρὸς
τὴ θάλασσα. Περπατήσαμε ἐπὶ δυὸ χιλιό-
μετρα καὶ πῆδον στὸ μήκος τῆς ἀκτῆς.
Πελοπορία βράχοι προχωροῦσαν μέσα στὴ
θάλασσα. Ἀκόμα καὶ μακρὰ, σὲ διάφο-
ρα σημεῖα στὸ πέλαγος, γιγαντίοι δέκμοι
ἀπὸ γρανίτη ὕψων τὸ ἀνάστημά τους
πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

ἐντύπωσι ὅτι κρατοῦσαν τὸ σπῆτι φυλά-
κισμένο, ἀνάμεσά τους. Ἡ πόρτα τοῦ καὶ
τὰ παραθύρακι ἦταν δαμμένα ἀσπρα.
Ἀκολουθήσαμε ἕνα μονοπάτι ποῦ ἔκανε
τὸ γύρο τῆς λίμνης. Σταματήσαμε μπρὸς
σ' ἕνα φραγμένο χωράφι, ποῦ ὅπως φαί-
νεται ἀνῆκε στὸ ἄσπρο σπιτάκι. Πάνω στὸ
φράχτη ἦταν τοποθετημένη μιά πινακίδα,
γραμμένη σὲ ἀγνωστὴ γιὰ μένα γλῶσσα.
— Πὺς βρισκόμαστε; ρώτησα τὸν
Ἑρρίκ.

— Στὴ Βρετάνη, μοῦ ἀπάντησε.
Μετάνοιξε ἀμέσως γιὰτὶ μοῖ ἀπάντη-
σε καὶ με ἀπότομο τρόπο γύρισε καὶ μοῦ
εἶπε:

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ μιλάς;

— Ἄσε με πιά, δαρέθηκα. Κόψε μου
τὸ λαιμὸ νὰ ἡσυχάσω, τοῦ ἀπάντησα, χω-
ρὶς νὰ σκεφθῶ καλὰ καλὰ τί ἐλ-γα.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μαχαίρι τοῦ ἦταν
ἀκουμπισμένο στὸ λαιμὸ μου. Ἡ ἀπαίσια
ματιά του, εἶδεχνε καλὰ ὅτι δὲν θὰ δίστα-
ζε νὰ με σκοτώσῃ.

— Ἄφησε κάτω τὸ μαχαίρι, τοῦ εἶπε
τότε με σκληρὸ τόνο ὁ Χουάν.

Μὲ μεγάλη μου κατάρληξι εἶδα τὸν Ἑρ-
ρίκ νὰ ἀποσύρῃ ὑποτακτικὰ τὸ μαχαίρι
ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου. Δὲ μπορούσα νὰ ἐξη-
γήσω τὴν στάσι του.

Τελικὰ, οἱ ἄντρες ποῦ μὰς συνώδευαν
ἀνοίξαν τὸ φράχτη καὶ μὰς ἐσπρωξαν
πρὸς τὸ σπῆτι. Ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ
βρεθήκαμε σ' ἕνα παγωμένο δωμάτιο.
Δυὸ πόρτες ἀνοίγαν στὸ διάδρομο αὐ-
τόν. Χωρὶς πολλὰς ἐξηγήσεις μὰς ἔχω-
σαν στὸ δωμάτιο ποῦ ἦταν ἀριστερὰ στὸ
διάδρομο, καὶ κλειδῶσαν προσεκτικὰ τὴν
πόρτα του.

Τὸ μοναδικὸ παράθυρο ἦταν κλειστὸ
καὶ τὸ δωμάτιο ἦταν μισοσκοτεινὸ. Ρώ-
τησα τότε φιθυριστὰ τὸν Χουάν:

— Γιατὶ ὁ Ἑρρίκ ὑπήκουσε στὴ δια-
ταγή σου καὶ ἀπέσυρε τὸ μαχαίρι τοῦ
ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου;

Δὲν μπορούσα νὰ διακρίνω καλὰ τὸ
πρόσωπό του, ἀλλὰ ἐνοίωσα ὅτι χαμο-
γελοῦσε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Ὅταν δώσης μιά διαταγή με ὅ-
φρος ἀρετὰ προστακτικὸ, οἱ ἄλλοι ὑπα-
κούουν χωρὶς συζήτησι.

Σκέφθηκα ὅτι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο
δαμάζονται τὰ ἄγρια θηρία.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε; τὸν ρώ-
τησα.

— Θὰ περιμένωμε γιὰ νὰ ἀνακαλύ-
ψωμε τὰ σχέδιά τους πρὶν δραπετεύσωμε.

— Γιατὶ νὰ μὴ δραπετεύσωμε τώρα;

— Καὶ νὰ μὰς ξαναπιάσουν ἀμέσως;
Ἄρα, καλύτερα νὰ κάνωμε ὑπομονή. Σί-
γῃ σιγῇ θὰ μὰς ἐπιβλέπουν λιγώτερο,
κι' ἔτσι θὰ μὴ μπόρῶμε νὰ δροῦμε τὴν
κατάλληλη ἐκείνη. Ἀκού, δὲν νομίζεις
ὅτι κάποιοι ἀναπνέει πίσω ἀπὸ τὸν
τοῖχο;

Κράτησα τὴν ἀναπνοή μου, γιὰ ν' ἀ-
κούσω καλύτερα. Πραγματικὰ, ἄκουσα
κάποιον ν' ἀνασαίνει κοντὰ μας.

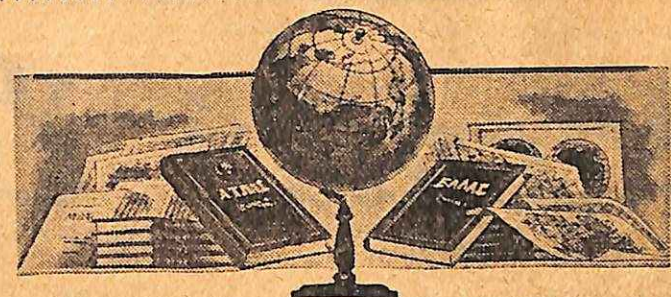
— Ἀνοῖξε ἕνα σπῆρι, φώναξε στὸν
Χουάν. Κάποιος βρισκεται μαζί μας, μέ-
σα στὸ δωμάτιο.

Ἀνοῖξε ἕνα σπῆρι, ποῦ φώτισε κά-
πως τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Πρὶν
σβῆσι τελειωτικὰ, μπόρσα νὰ δῶ τὸν
τρίτο σύντροφό μας στὴν αἰμαλωσία.
Ἦταν ὁ πρῶν φιλοξενούμενός μου, ὁ
Μανουέλ Κορρέρα.

Ἀνάψαμε κι' ἄλλο σπῆρι, καὶ στὸ
λιγιστὸ φῶς τοῦ εἶδαμε τὸν Μανουέλ ρι-
γμένον σὲ μιά γωνία τοῦ δωματίου με-
τὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια δέκμοι.
Τὸν πλησίασα κι' ἔκοψα τὰ σκονιά
ποῦ τὸν κρατοῦσαν δεμένον. Ἀναρωτιό-
μουν γιατί ἀνησυχῶσα γιὰ ἕναν ἄν-
θρωπο, ποῦ βασικά ἀδιαφοροῦσε γιὰ μέ-
να. Δὲν ἄντεχα ὅμως νὰ τὸν βλέπω σ' αὐ-
τὴ τὴν κατάστασι.

Ὁ Μανουέλ δὲν μιλοῦσε καθόλου. Φαί-
νεται πὺς ὁ φόβος τὸν εἶχε παραλύσει.
Βρήκαμε μιά κορέκλα καὶ τὸν βάλαμε
νὰ κοιμηθῇ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ

ΑΠΟ τὸ καράδι ποῦ ταξιδεύει
πρὸς τὸ Βορρὰ, ὁ ναυτικὸς
παρατηρεῖ καὶ τὸ τηλεσκόπιο
μιά μακρὴ κουκκίδα μακρὰ
στὸν ὁρίζοντα, κατὰ τὰ νό-
τια. Ἡ κουκκίδα ὅσο πάει καὶ πλη-
σιάζει, μεγαλώνει. Ὁ ναυτικὸς χαμο-
γελά καὶ κλείνει τὸ τηλεσκόπιό του.
Εἶναι τὰ χελιδόνια, παλαιοὶ τοῦ γυνώ-
ριμοι, συντοπίτες τοῦ ποῦ ξαναγυρί-
ζουν στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ φέρουν τὴν
ἀνοιξι. Σὲ λίγο τὰ βλέπει με πρόσω-
πο φωτεινὸ ἀπὸ χαρὰ νὰ περνοῦν ἀπὸ
πάνω τοῦ μ' ἕνα σούσουρο κι' ἕνα
φύσσορο τιτίδισμα. Τοὺς κάνει ἕνα νό-
ημα με τὸ χέρι, σὰν νὰ θελῃ νὰ στεί-
λῃ ἕνα μήνυμα. Αὐτὰ θὰ φτάσουν πρὶν
γρήγορα στὴν πατρίδα.

Γιατὶ μεταναστεύουν τὰ χελιδόνια;
Γιατὶ τὸ χειμῶνα τοὺς λείπει ἡ τροφή
τους. Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, τὰ μικρὰ
ἐντομα ποῦ κυνηγοῦν ὅλο τὸ καλοκαί-
ρι ἀρχίζουν ν' ἀραιώνουν. Τὰ βλέπου-
με τότε νὰ μαζεύονται πάνω στὰ σύρ-
ματα ἢ σὰ δέντρα, ἀνήσυχτα, καὶ νὰ
τιτίδισουν ὅλα μαζί. Τί λένε; Συζη-
τοῦν, ἀραγε; Μὴν τὸ πιστεύετε. Τὸ
κελάδημά τους, ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ
ζῶα ἡ φωνή, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ
ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνονται. Αἱ
σθήματα καὶ οἱ ἐννοίαι. Δὲ λένε: «οἱ
μυῖες τελείωσαν», πρέπει νὰ φύγω-
με». Μεταδίδουν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τὴν
ἀνησυχία τους γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει τρο-
φή καὶ γιὰτὶ ἄρχισε κρύο. Ἔτσι, σ'
ὅλα σηματοδοτεῖται ἡ ἀνάγκη νὰ φύ-
γουν. Μὰ νὰ πάνε ποῦ;

Παλιότερα, πίστευαν πὺς τὰ χελι-
δόνια, ὅπως καὶ ἄλλα ἀποδημητικὰ
πτηνὰ, δὲν ἐφευγαν τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ
κρύβονταν στυοὺς βάλτους καὶ ζούσαν
χωμένα στὴ λάσπη. Δὲν μπορούσαν νὰ
φανταστοῦν πὺς ἕνα τόσο μικρὸ πουλί
μποροῦσε νὰ πετάξῃ χιλιόμετρα ὁλό-
κληρα καὶ μάλιστα πάνω ἀπὸ θάλασ-
σες. Κι' ὕστερα, πὺς θὰ ἦσαν ὅτι
πρέπει νὰ πάνε στὴν Ἀφρική;

Κι' ὅμως, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀποδει-
χτηκε. Πολλὰ πουλιὰ ποῦ πιάστηκαν
σὲ βορεινὲς χώρες καὶ τοὺς φέρεσαν
ἐνα μετὰλλινον δαχτυλίδι στὸ πόδι,
ἐξαπρεθῆκαν ἀργότερα κάτω ἀπὸ τὸν
ἴσημερινο καὶ τέλος ἐξαγυρίσαν
στὸν ὅτιο τόπο. Τὸ ἴδιο ἐγίνε καὶ με
ψάρια, ὅπως εἶναι οἱ σολομοὶ ποῦ ἐξα-
γυρίζουν στὸν ἴδιον κόλπο, ἀπ' ὅπου
ἐξελίχον.

Τί συμβαίνει, λοιπόν; Ἀπλῶστα
τα, τόσο τὰ πουλιὰ ὅσο καὶ τὰ ψάρια
θυμούνται. Μὰ καλὰ, τὰ μεγάλα ποῦ
ἔχουν ἐνατεταγμένη, μποροῦν νὰ θυ-
μούνται. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ, ποῦ κάνουν
γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ταξίδι:

Ἐπ' αὐτὸν τὸν ὅτιο τόπο, ἕνα ποῦ
ἴσχυρη ἐμφυτὴ μνήμη, ἐξασθενημένη
στὸν ἀνθρώπου, ποῦ λέγεται ἐνστι-
κτο. Τὸ ἐνστικτο ὁδηγεῖ τὰ μικρὰ που-
λιὰ, τὰ μικρὰ ζῶα στὸ τί θὰ φάνε, στὸ
τί θὰ πῶν, στὸ πὺς θὰ περπατήσουν,
στὸ πὺς θὰ πετάξουν, στὸ πὺς θὰ κο-
λυμπήσουν. Αὐτὰ τὰ ὁδηγεῖ νὰ πετά-
ξουν κατὰ τὰ νότια, ὅπου σίγουρα θὰ
δροῦν πρὶν ζεστὲς χώρες, με ἄσθονη
τροφὴ. Εἶναι τόσο ἰσχυρὸ τὸ ἐνστικτο
καὶ τόσο ἀκατανίκητη ἡ ἐπιταγή του,
ποῦ πολλὰ χελιδόνια ποῦ τὰ ἔπιασαν
τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ φυλάκισαν, γιὰ
νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ φύγουν, σκοτώ-
θηκαν τὰ καυμένα χτυπώντας ἀπάνω
στὰ σύρματα τῶν κλουβιῶν τους, γιὰ
νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν.

Βλέπετε τώρα, γιὰτὶ ἕνα σκυλάκι
ποῦ γεννήθηκε ἀπὸ τσοπανόσκυλο δὲν
μπορεῖ νὰ γίνῃ κυνηγόςκυλο; Ἡ τὸ
ἀντίστροφο; Ἡ ἐμφυτὴ αὐτὴ μνήμη, τὸ
ἐνστικτο, κληρονομεῖται ἀπὸ γενιὰ σὲ
γενιὰ. Ἀν φέρετε ἕνα μικρὸ τσοπανό-
σκυλο κοντὰ σὲ πρόβατα, θὰ τὸ δῆτε
νὰ τρέχῃ ὄχι κατὰ πάνω τους, ἀλλὰ
γύρω τους. Ὅμοια ἢ ἕνα κουτάβι κυ-
νηγόςκυλο. Ὅταν τὸ φέρτε στὸ δά-
σος καὶ μυρσὴ θήραμα, θὰ σηκώσῃ
τὸ ἕνα μπροστίνου τοῦ πόδι ψηλά καὶ
θὰ φερμαρῇ.

Δὲν εἶναι μόνο τὰ χελιδόνια ποῦ με-
ταναστεύουν ἀπὸ τὴ χώρα μας. Πολλὰ
ἄλλα πουλιὰ φύγουν μὲς ἔρχεται ὁ
χειμῶνας καὶ ξαναγυρνοῦν με τίς πρώ-
τες ζεστες. Τὸ ἀπὸνι μὲνει στὴν Ἑλ-
λάδα ἀπὸ τὸν Μάρτιος ὡς τὸν Αὐγούστο.
Ἀλλὰ πάλι εἶναι πρᾶστικά ἀπὸ τὸν
τόπο μας πετώντας σὲ βορεινότερες ἢ
νοτιότερες χώρες. Οἱ γερανοὶ περ-
νοῦν τὸν Σεπτέμβριο καὶ τὸν Φεβρουά-
ριο. Τὰ ὀρνέκια τὸν Σεπτέμβριο καὶ
τὸν Ἀπρίλιο. Ὅμοια καὶ οἱ τσαλα-
πετινοὶ, οἱ ἀγριοπαπῆδες καὶ οἱ ἀγριο-
χηνες ἔχουν ὀρισμένο μῆνα ποῦ περ-
νοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατεβαίνοντας
πρὸς τὰ νότια ἢ ἀνεβαίνοντας πρὸς
τὰ βόρεια. Οἱ κυνηγοὶ ἐξέρουν τίς πε-
ριόδους τους καὶ τὰ περιμένουν. Αὐ-
τὲς τίς ἐποχές οἱ σάκκοι τους γεμί-
ζουν.

Ἐπ' αὐτὸν τὸν ὅτιο τόπο, ἕνα ποῦ
ἴσχυρη ἐμφυτὴ μνήμη, ἐξασθενημένη
στὸν ἀνθρώπου, ποῦ λέγεται ἐνστι-
κτο. Τὸ ἐνστικτο ὁδηγεῖ τὰ μικρὰ που-
λιὰ, τὰ μικρὰ ζῶα στὸ τί θὰ φάνε, στὸ
τί θὰ πῶν, στὸ πὺς θὰ περπατήσουν,
στὸ πὺς θὰ πετάξουν, στὸ πὺς θὰ κο-
λυμπήσουν. Αὐτὰ τὰ ὁδηγεῖ νὰ πετά-
ξουν κατὰ τὰ νότια, ὅπου σίγουρα θὰ
δροῦν πρὶν ζεστὲς χώρες, με ἄσθονη
τροφὴ. Εἶναι τόσο ἰσχυρὸ τὸ ἐνστικτο
καὶ τόσο ἀκατανίκητη ἡ ἐπιταγή του,
ποῦ πολλὰ χελιδόνια ποῦ τὰ ἔπιασαν
τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ φυλάκισαν, γιὰ
νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ φύγουν, σκοτώ-
θηκαν τὰ καυμένα χτυπώντας ἀπάνω
στὰ σύρματα τῶν κλουβιῶν τους, γιὰ
νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν.

Ἐπ' αὐτὸν τὸν ὅτιο τόπο, ἕνα ποῦ
ἴσχυρη ἐμφυτὴ μνήμη, ἐξασθενημένη
στὸν ἀνθρώπου, ποῦ λέγεται ἐνστι-
κτο. Τὸ ἐνστικτο ὁδηγεῖ τὰ μικρὰ που-
λιὰ, τὰ μικρὰ ζῶα στὸ τί θὰ φάνε, στὸ
τί θὰ πῶν, στὸ πὺς θὰ περπατήσουν,
στὸ πὺς θὰ πετάξουν, στὸ πὺς θὰ κο-
λυμπήσουν. Αὐτὰ τὰ ὁδηγεῖ νὰ πετά-
ξουν κατὰ τὰ νότια, ὅπου σίγουρα θὰ
δροῦν πρὶν ζεστὲς χώρες, με ἄσθονη
τροφὴ. Εἶναι τόσο ἰσχυρὸ τὸ ἐνστικτο
καὶ τόσο ἀκατανίκητη ἡ ἐπιταγή του,
ποῦ πολλὰ χελιδόνια ποῦ τὰ ἔπιασαν
τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ φυλάκισαν, γιὰ
νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ φύγουν, σκοτώ-
θηκαν τὰ καυμένα χτυπώντας ἀπάνω
στὰ σύρματα τῶν κλουβιῶν τους, γιὰ
νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν.

Ὁ φίλος σας ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

Ατομική Ενέργεια...

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ της καυσίμου ύλης που είναι απαραίτητη για να συνεχισθεί η λειτουργία του ατόμου, κλιβάνου, δεν παρουσιάζει καμμία δυσκολία. Ένα μοναδικό αεροπλάνο μπορεί να μεταφέρει όλη την ποσότητα του ούρανιου που χρειάζεται για να θερμανθεί μία δόκιμη πόλη στο διάστημα του χειμώνα. Έτσι θα μπορούσαν να ιδρυθούν νέες πόλεις σε απομακρυσμένα σημεία της γης, όπου η μεταφορά καυσίμων ήταν αδύνατη μέχρι σήμερα.

Αλλά οι άνθρωποι ανησυχούσαν για το τι θα γινόταν όταν τα κοινά καύσιμα της γης θα εξηλωνόταν. Σήμερα η ατομική ενέργεια αποτελεί την ανεξάντηλη πηγή που θα δώσει αντικατάσταση.

Καταπληκτικά πράγματα γίνονται εν τω μεταξύ μέσα στον κλιβάνο. Τα βαρύτερα άτομα, που δεν διασπάζονται από τις ιπτάμενες σφαίρες, απελευθερώνουν μερικές από τις σφαίρες αυτές, και έπειτα από λίγες μέρες μετεωρίζονται σε ένα έντελλο καινούριο στοιχείο. Το πλουτώνιο. Το πλουτώνιο διασπάται. Οι μεγάλοι ατομικοί κλιβάνοι στο Χάμφορντ της Ουάσιγκτον λειτουργούσαν μοναδικά για την κατασκευή πλουτωνίου που χρησιμοποιείται στις ατομικές βόμβες.

Οι «στάχτες», που παραμένουν μέσα στα δοχεία του ούρανιου αποτελούνται από τα μικρότερα άτομα που απομένουν όταν τα άτομα ούρανιου διασπώνται σε δυο μέρη. Τα άτομα αυτά δεν είναι πια ούρανιο, αλλά κάποιο έντελλο διαφορετικό στοιχείο.

Οι ραδιενεργές αυτές «στάχτες» πρέπει να αφαιρεθούν με διάφορες χημικές μεθόδους από τον κλιβάνο. Αν δεν τις αφαιρούσαν, θα απορροφούσαν τις περισσότερες από τις ιπτάμενες σφαίρες και σιγά σιγά ο κλιβάνος θα έπαυε να λειτουργεί.

Αργότερα οι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι αν τοποθετήσουν σωληνούς που περιέχουν ένα οποιοδήποτε υλικό μέσα στον κλιβάνο, όπου θα μπορεί να βομβαρδίζεται από τις σφαίρες που ξεφεύγουν από τα διασπώμενα άτομα, το υλικό αυτό μεταβάλλεται οπωσδήποτε σε ραδιενεργό.

Τα ραδιενεργά αυτά άτομα αποτελούν σήμερα το πιο σημαντικό όργανο που απέκτησε η επιστήμη από τότε που ανακαλύφθηκε το μικροσκόπιο. Τα άτομα αυτά εξακριβώνονται με τον «Μ. τρητή Γκάιγκερ».

Τα ραδιενεργά άτομα μπορούν να χρησιμοποιηθούν:

1.— Για να επιτρέψουν στον διωχόμενο να βελτιώσει την παραγωγή του.

2.— Να βοηθήσουν τον γεωργό να αυξήσει και να βελτιώσει τη σοδειά του.

3.— Να βοηθήσουν στην εξακρίβωση των ασθενειών του ανθρώπινου σώματος και να τις θεραπεύσουν.

4.— Να βοηθήσουν τους επιστήμονες να ανακαλύψουν νέους ορίζοντες στους διαφόρους τομείς της επιστήμης.

Με τα ραδιενεργά άτομα οι επιστήμονες προσπαθούν επίσης να ανακαλύψουν καλύτερους τρόπους να φυτά καπορθώνουν, να πορροφώνουν το άζωτο από το νερό, το διοξείδιο του άνθρακα από τον αέρα και απ' τον ήλιο, να τα μετατρέψουν σε βρεπτικές ύλες για τον άνθρωπο. Όταν απτικές ύλες για τον άνθρωπο, ο ανακαλυφθεί η όλη αυτή διαδικασία, ο άνθρωπος θα έχει εξασφαλίσει περισσότερα ακόμη τρόφιμα από όσα χρειάζονται για να τραφεί άνετα η ανθρωπότητα.

1.— ΑΤΟΜΟ. Αποτελείται από ένα βαρύ κέντρον, τον πυρήνα, που περιέχει πρωτόνια και νετρόνια, γύρω από τα οποία περιστρέφονται τα ηλεκτρόνια.

2.— ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΦΟΥΡΝΟΣ. Άλλη μία ονομασία του ατομικού κλιβάνου. Συχνά τον ονομάζουν και στήλη ούρανιου ή ατομικόν αντίδραστήρα.

3.— ΚΑΔΜΙΟΝ. Άστρο μέταλλο. Τα άτομα του έχουν την ιδιότητα να απορροφούν τις ιπτάμενες σφαίρες και να τις συγκρατούν. Το υλικό αυτό χρησιμοποιείται κυρίως για να σταματήσουν την αλυσίδα αντίδρασης, μέσ' στον ατομικό κλιβάνο.

4.— ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ. Άτομα κα μέρη που βομβαρδίζουν τη γη από τον αέρα. Είναι πιθανόν να είναι υπολείμματα της καταστροφής διαφόρων υλών σε άλλα σημεία του Σύμπαντος. Διασπών διάφορα άτομα της ατμόσφαιρας και εξαπολύουν άλλα ατομικά μέρη. Οι κοσμικές ακτίνες βοηθούν σημαντικά τους επιστήμονες στη μελέτη του ατόμου.

5.— ΚΥΚΛΟΤΡΟΝΙΟΝ. Μηχάνημα για τη διάσπαση των ατόμων σε περιωρισμένη κλίμακα και σε τρόπο ώστε να είναι δυνατή η μελέτη της όλης διαδικασίας της διασπάσεως.

6.— ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑ. Η ενέργεια που περιτοφείται γύρω από τον πυρήνα του ατόμου. Κάθε ηλεκτρόνιο φέρει μία αρνητική ποσότητα ηλεκτρισμού, προσθέτει όμως ελάχιστο βάρος στο άτομο. Χρειάζονται 1850 ηλεκτρόνια για να έχουμε το ίδιο βάρος με ένα πρωτόνιο ή ένα νετρόνιο.

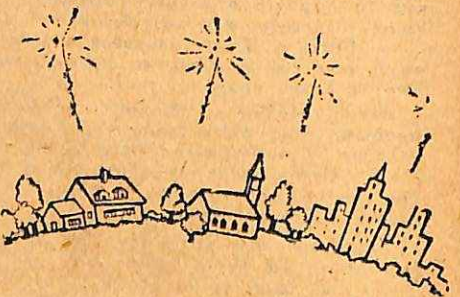
7.— ΗΛΕΚΤΡΟΣΚΟΠΙΟ. Το όργανο που εξακριβώνει την ύπαρξη επικινδύνων ποσοτήτων ακτινοβολίας στον αέρα.

8.— ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ. Η διάσπασις των ατόμων.

9.— ΔΙΑΣΠΩΜΕΝΑ. Άτομα που είναι ικανά να διασπασθούν.

10.— ΙΣΟΤΟΠΑ. Όλα τα άτομα ενός στοιχείου που έχουν το ίδιο βάρος, είναι τα ισότοπα του στοιχείου αυτού. Το ούράνιο 238 είναι ένα ισότοπο του ούρανιου. Το ούράνιο 235 επίσης. Οι αριθμοί 238 και 235 δείχνουν το ατομικό βάρος. Το βάρος αυτό αλλάζει, γιατί αλλάζει ο αριθμός των νετρονίων.

11.— ΟΥΔΕΤΕΡΟΝΙΑ. Ένα από τα δύο βασικά μέρη που αποτελούν τον πυρήνα του ατόμου. Οι «σφαίρες» που εξαπολύονται από τα διασπώμενα άτομα είναι ουδετερόνια. Έχουν το ίδιο βάρος με

τα πρωτόνια. Εισχωρούν εύκολα στο ανθρώπινο σώμα και σε μεγάλο βαθμό είναι θανατηφόρα.

12.— ΠΥΡΗΝΙΚΗ. Κάθε τι που έχει σχέση με τον πυρήνα του ατόμου. Η πυρηνική επιστήμη είναι εκείνη που ασχολείται με τη μελέτη του πυρήνα. Πυρηνική διάσπασις είναι η διάσπασις του πυρήνα του ατόμου. Πυρηνική ενέργεια είναι η ενέργεια που εξαπολύεται όταν διασπάται ο πυρήν του ατόμου.

13.— ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΗΡ. Μία άλλη ονομασία του ατομικού κλιβάνου.

14.— ΠΥΡΗΝ. Το κέντρον του ατόμου. Αποτελείται από πρωτόνια και νετρόνια που συγκρατούνται μεταξύ τους από μία τρομακτική δύναμη. Η δύναμη αυτή εξαπολύεται όταν ο πυρήνας του ατόμου διασπασθεί.

15.— ΠΛΟΥΤΩΝΙΟΝ. Ένα νέο στοιχείο που περιέχει 94 πρωτόνια. Ανακαλύφθηκε από τον Δρα Γκλένν Σίμπουργκ και τους συνεργάτες του.

16.— ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΙΑ. Άτομα που εκπέμπουν ακτίνες ραδιενεργά. Το ραδιενεργό είναι από τα λίγα στοιχεία της φύσεως που είναι ραδιενεργά. Τα μικρότερα άτομα που ξαναγεννιούνται όταν διασπάζονται το άτομο του ούρανιου είναι ραδιενεργά.

17.— ΑΚΤΙΝΕΣ. Τα ραδιενεργά άτομα εκπέμπουν ακτίνες. Άλφα, Βήτα και Γάμμα. Οι ακτίνες Γάμμα είναι οι πιο επικινδύνες επειδή έχουν τρομακτική διεισδυτική ικανότητα.

18.— Ραδιενεργά άτομα που χρησιμοποιούνται στις επιστημονικές έρευνες.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Της κ. Ελένης Βλάχου

Η Κυρία ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ, διακεκριμένη δημοσιογράφος και Διευθύντρια της εφημερίδας «Καθημερινή», θεομή φίλη της «Διαπλάσεως των Παίδων», είχε την καλωσύνη να ενισχύσει το περιοδικό με την εκλεκτή συνεργασία της, ευχόμενη ταυτοχρόνως στα Διαπλάσσιμα Καλά Χριστούγεννα.

Η «Διαπλάσις των Παίδων» αισθάνεται την υποχρέωσή να ευχαριστήσει και δημοσίως την Κυρία Βλάχου για την προσφορά της αυτής.

Την άδεια να κηρύξουν το δίδαγμα του δικού σας Θεού, η άδεια τους έδωθε και τότε πολλοί Ιάπωνες έγιναν Χριστιανοί και πολλοί δικοί μας Ιερείς, οι μελετητές, οι σοφοί, οι δάσκαλοι, ενδιαφέρθηκαν για τα σοφά λόγια του Ευαγγελίου. Μάλιστα έτιμησαν άμεσως τον Ιησούν Χριστόν και το έδωσαν ιδιαίτερον θέσιν εις τους ναούς, ανάμεσα εις τους μεγάλους ξένους προφήτας. Τώρα που θα επισκεφθήτε τους ναούς, προσέξτε να

δείτε, ότι σε όλους σχεδόν φιλοξενείται το χρυσό άγαλμα ενός λεπτού Θεού με μακρύ μαλλιά και μικρή γενειάδα. Αυτός είναι ο δικός σας Θεός. Πολύ γρήγορα θεωρήθηκε σωστό να γιορτάζεται και η γέννησί του. Ίδιως διότι το έθιμό σας του χριστουγεννιάτικου δένδρου ηρθε άμέσως απόλυτη ανταπόκρισι στην καρδιά του Ιαπωνικού λαού, που λατρεύει τα δένδρα, τα δώρα και τα παιδιά. Και ο Χριστιανισμός έκέρδιζε σταθερά έδαφος, ως την ήμερα που έγινε αντιληπτή η έχρότης τών Χριστιανών ιεροσποτών προς τους δικούς μας Θεούς. Αρχισε να γίνεται φανερό ότι δεν θέλανε άπλως να επιβάλουν μία νέα ιερή φυσιογνωμία, αλλά να καταργήσουν όσες είχαμε από αιώνων μάθει να σεβώμαστε και ν' αγαπάμε. Αυτό θεωρήθηκε άπρεπές. Δυσσώρεσπε όλους τους μορφωμένους. Και τους επιστήμονες και το Κράτος. Η διδασκαλία της νέας θρησκείας δεν ήτο πια άνεκτή. Ελάχιστοι πια νέοι Χριστιανοί έκερδίζοντο, και αυτοί κρυφά. Άλλά το πέρασμα του Χριστιανισμού μας άφισε στενός ριζωμένη την γιορτή της 25ης Δεκεμβρίου και του δένδρου. Αυτή δεν θα καταγοηθή ποτέ, γιατί την είχε αγαπήσει ο λαός...

Συνδεδεμένο μόλις με μία μακρινή γέννησι ενός μικρού ξένου Θεού, το δένδρο κατέκτησε ένα αδιάφορο λαό. Πώς θα μπορούσε να χάση ποτέ έδαφος σε μας που ξέρουμε και ποιά μεγάλη ήμερα στο λίζει;

ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ

Παιδιά, περιμένετε στο

Πρωτοχρονιάτικο φύλλο

Τα είκοσι χρόνια του Μίκυ Μάους

Ο θρυλικός Μίκυ συμπληρώνει έφέτος μία είκοσαετία στην όθονη. Με την ευκαιρία των «γενεθλίων» του αυτών

«Η «Διαπλάσις τών παίδων»

Θα δώση στους αναγνώστες της σε μερικές συνέχειες την ιστορία του διασκεδαστικού αυτού κινημικού ήρωος όπως την άφηγηθηκε ο δημιουργός του

ΟΥΩΛΤ ΝΤΙΣΝΕΥ

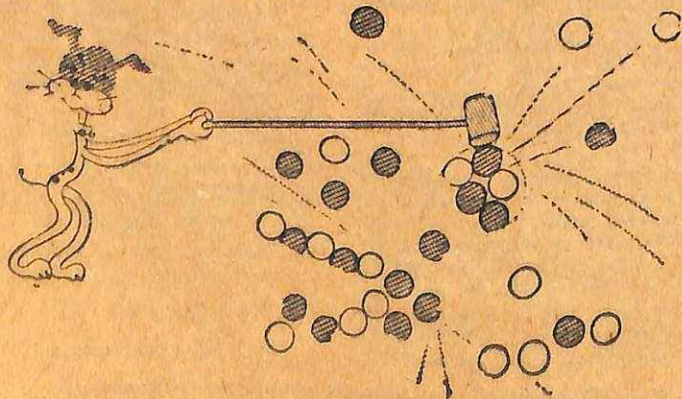
Πώς ο δαιμόνιος σκηνοθέτης και σχεδιαστής ένεπνεύσθη, εργάσθηκε και έδημιούργησε

ΤΟΝ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Μία διασκεδαστική και διδακτική ιστορία που θα συνοδεύεται από ώρα-ώρα σκίτσα του ΜΙΚΥ

Περιμένετε την όλοι από το επόμενο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ φύλλο εις την

«Διαπλάσι τών παίδων»

Το είκονογραφημένο παραμύδι

Δεν πρόφτασε να κάνει μερικά βήματα και τον έκοψε μια σπαρακτική κοριτσίστικη φωνή.

— Βοήθεια! Τέντωσε τ' αυτιά του, γούρλωσε τα μάτια του και τράβηξε αμέσως το σπαθί του, όπως θα έκανε και ο μέγας Ιππότης Δόν Κιχώτης. Από πού έρχόταν η φωνή; Κοίταξε γύρω του και άκουσε πάλι.

— Βοήθεια! Φωτιά! Και γόμαστε!

Σήκωσε το κεφάλι. Η φωνή έβγαινε από το τρίτο πάτωμα του γωνιακού σπιτιού. Άνοιξε τα ρουθούνια του και του φάνηκε πως μύριζε καπνίλα.

— Μιχαλάκη, καίγεται το σπίτι! Τρέχα να σώσεις το κορίτσι! Μη καθυστερήσεις, είπα στον έαυτό του. Για σένα έπιασε φωτιά το σπίτι, για να αποδείξεις σε όλους πως είσαι παλληκάρι. Τρέχα, όμως, να τηλεφωνήσεις νόρθουν οι πυροσβεστικές αντλίες!...

Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε στον πιο κάτω δρόμο που βρισκόταν ένα μαγαζάκι με τηλεφώνο και αλφιασμένους καθώς ήταν παρεκάλεσε τον μαγαζάτορα να τηλεφωνήσει στην πυροσβεστική υπηρεσία, γιατί έπιασε φωτιά το γωνιακό σπίτι.

— Φωνάζουν βοήθεια, του εξήγησε. Γρήγορα! Θα καούμε όλοι!

Εκείνος τάχασε, πήγε κάτι να ρωτήσει μα ο Μιχαλάκης τον άφησε σύζυλο κι έγινε... καπνός. Ξαναγύρισε με καμιά αποφασισμένη ν' ανέβη στο τρίτο πάτωμα και να σώσει το κορίτσι που ζητούσε βοήθεια και κινδύνευε.

Ευτυχώς βρήκε ανοιχτή την πόρτα της υπερεσίας του σπιτιού και τρύπησε μέσα. Η φωνή τώρα δεν άκουγόταν. Μόνο στο πρώτο πάτωμα άρπαξαν τ' αυτιά του

"ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ"

κάτι γέλια. Χτύπησε την πόρτα της κουζίνας.

— Βγήτε έξω κι' έπιασε το σπίτι σας φωτιά! Φώναξε ο Μιχαλάκης και ανέβηκε από τη σιδερένια σκάλα στο δεύτερο πάτωμα.

— Οί άνθρωποι, σκέφτηκε, δεν κατάλαβαν ότι καίγονται. Πρέπει να τους ειδοποιήσω. Έτσι ξεσήκωσε κι' αυτούς που έμεναν στο

δεύτερο πάτωμα.

— Φωτιά! Καιγόμαστε! Βγήτε όλοι έξω!

Αναστατώθηκε το σπίτι. Μια γρήγα υπρέτρια του δεύτερου πατώματος άρχισε να τσιρίζη από τον φόβο της. Μα ο Μιχαλάκης δεν είχε καιρό για χάσιμο. Άνέβηκε και στο τρίτο πάτωμα. Εκεί, από το κεφαλόσκαλο, είδε να καπνίζουν

σαν φουγάρα οι καπνοδόχοι της ταράτσας.

— Πάνω στην ώρα ήρθα! μουρμούρισε και άρχισε να σπρώχνει την πόρτα για να την σπάσει και να μπη. Γκάπ, γκούπ, τίποτα.

— Ποιός είναι; ρώτησε από μέσα μια κοριτσίστικη φωνή.

— Εγώ! απάντησε το παλληκάρι μας. Ήρθα να σε σώσω από τη φωτιά. Μη φοβάσαι και άνοιξε μου.

Η πόρτα της κουζίνας άνοιξε και τί να δει ο Μιχαλάκης. Μαζεμένα όλα τα παιδιά της γειτονιάς με τον Αντρίκο μπροστά να τον κοιτάζουν κατάπληκτοι. Ήσαν μάλιστα παράξενα ντυμένα τα περισσότερα, σαν μασκαράδες.

— Κατεβήτε γρήγορα! τους λέει. Προφταίνετε! Ακόμα η φωτιά είναι στην ταράτσα!...

Στάθηκε όμως άτυχος κι' αυτή τη φορά ο Μιχαλάκης. Άδικα ξεσήκωσε τον κόσμο. Καμιά φωτιά δεν είχε πιάσει στο σπίτι. Καπνίζουν οι καπνοδόχοι, γιατί απλούστατα ήταν αναμμένες οι... σόμπες κπλ τα τζάκια. Όσο για την κοριτσίστικη φωνή που καλούσε βοήθεια, μην τα ρωτάτε. Τα παιδιά της γειτονιάς είχαν μαζευτεί στο

τρίτο πάτωμα κι' ετοίμαζαν μια θεατρική παράσταση που δίδιναν τα Χριστούγεννα για τα όρφανα. Και το έργο, ανάμεσα στ' άλλα, έβαζε μια μικρούλα να φωνάζει «βοήθεια», πως τάχα πήρε φωτιά το Χριστουγεννιάτικο δέντρο της.

Αυτές όλες οι συμπτώσεις ακάωσαν στον Μιχαλάκη μια νέα γκάφα. Κι' άσπουν να την καταλάβει, ακούστηκαν τα καμπανάκια της πυροσβεστικής αντλίας. Ήταν χαμένος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Το τέλος

Ευθύμο διήγημα του πατέρα της «Διαπλάσεως»

XIONIA

Η ιστορία μιας υπερφυσικής γάτας

Τού Γρηγορίου Ξενοπούλου

90N

«Άλλωστε τον περισσότερο καιρό ήταν Έγγυος —και φυσικά δυσκίνητη και μετρομένη— η λεχώνα. Γιατί δυο φορές τον χρόνο φας έκανε από δυο, τρία και κάποτε τέσσερα γατάκια, που, είτε άσπρα, είτε μαύρα, είτε παρδαλά, ήταν πάντα τόσο όμορφα, που της τα κρατούσαμε όλα. Ποτέ, αλήθεια, δεν πνίξαμε γατάκι της Χιονίας. Το θεωρούσαμε «αμάρτια». Κι' αφού τα χαιρούμαστε λίγον καιρό —κι' ήταν, αλήθεια, μια χαρά τα κυνηγητά τους, τα παιχνίδια τους και τα θαυμάσια συμπλέγματα που άποτελούσαν με τη μητέρα τους— τα δίναμε ένα-ένα σε φιλικά μας σπίτια, που τα ήθελαν πολύ και κάποτε τ' αγαλάριζαν και πριν γεννηθούν. Α, ήταν περιζήτητα τα ωραία γατάκια της Χιονίας!

Λένε, πως οι γάτες μετρούν μόνο ως τα δυο και μερικές ως τα τρία. Όταν έχουν δηλαδή πολλά παιδιά, μπορεί κανείς να τους παίρνει κουρά ένα-ένα, χωρίς να το καταλαβαίνουν παρά όταν μένουν με ένα (όποτε ζητούν το δεύτερο, άρα μετρούν ως τα δυο) ή με δυο (όποτε ζητούν το τρίτο, άρα μετρούν ως τα τρία). Λοιπόν, η Χιονία μετρούσε ως τα τέσσερα. Γιατί όταν είχε τέσσερα γατάκια —και της παίρναμε το ένα αφήνοντάς της τρία, το καταλάβαινε εύθως κι' αποζητούσε το χαμένο. Μπορεί μάλιστα να μετρούσε κι' ως τα πέντε, τόσο έξυπνη γάτα που ήταν, αλλά δεν έκαμε ποτέ πέντε γατάκια, για να δοκιμάσω και να δεβαιωθεί.

Μεγάλη πιά η γατούλα μας, δεν κατέβαινε μόνο στην αυλή, όπως άλλοτε, παρά έβγαινε και στα κεραμύδια της γειτονιάς, από την ταράτσα ή από τα παράθυρα του δρόμου που από κάτω τους, σε μικρή απόσταση, έχουν ένα πλατύ γέισο σ' όλο το μήκος της φάτσας. Από τη μία άκρη του γέισου αυτού μπορούσε να πηδά εύκολα στην έξεχουσα σκεπή του πλαϊνού σπιτιού, που έρχόταν στο ίδιο σχεδόν ύψος και δεν άπείχε ούτε μισό μέτρο.

Με τον ίδιο τρόπο γύριζε, όταν εύρισκε κλειστή την πόρτα της ταράτσας. Όταν όμως εύρισκε κλειστή και τα τρία παράθυρα του δρόμου —που τον χειμώνα, και μάλιστα την νύχτα, τα εύρισκε συχνά— γύριζε πάλι στα κεραμύδια του πλαϊνού, από εκεί έρχόταν στο παραθυράκι του γραφείου μου και μου χτυπούσε το τζάμι για να της άνοιξω. Έ, όταν δεν ήμουν ούτ' εγώ στο γραφείο μου —γιατί πολλές φορές η κυρία θυμόταν να γυρίσει στο σπίτι της πολύ άργα— αναγκαζόταν να ξευχήσει έξω, για να μπη το πρωί, μόλις άνοιγε η πόρτα της ταράτσας ή κανένα παράθυρο.

Πόσες φορές, θυμούνται, ενώ εργαζόμουν νύχτα στο γραφείο μου, άκουνα πίσω μου να χτυπούν το τζάμι και γυρίζοντας έβλεπα την Χιονία πλαισιωμένη απ' το παραθυράκι, να με κοιτάζει με τα μεγάλα της μάτια και να μου νιαουρίζει: «Εγώ είμαι! άνοιξε μου! Έλα γρήγορα και κρώνω απ' έξω!». Άλλά το παραθυράκι δεν άνοιγε εύκολα και της ένευε πως θα της άνοιξω το παραθυρο του δρόμου. Έφευγε, έτρεχε στο γέισο με χορά. Και μόλις της άνοιγα, πηδούσε στον ώμο μου εύτυχισμένη.

Καμιά φορά, όταν μου χτυπούσε, έκανα πως δεν την άκούω. Μου ξαναχτυπούσε δυνατωτέρα:

— Τάκ! τάκ! τάκ! Έγώ τα ίδια. Εκείνη ξαναόριζε με άσυμμονησία, σχεδόν με θυμό:

— Τάκ, τάκ, τάκ!.. Τάκ, τάκ, τάκ! Κι' όταν, επί τέλους, έκανα πως την άκουνα και γύριζα για να της γνέμω, ή χαρά ζωγραφίζόταν στο μούτρακι της και τα έφηνόσε όλα...

Άλλά οι νυχτερινές αυτές περιδείξεις είναι πολύ επικίνδυνες για τις γάτες. Κι' ένα πρωί, αφού είχε ξευχήσει έξω, η Χιονία γύρισε στο σπίτι χτυπημένη, μελαγχολική, κοιμωμεσιασμένη, σερομένη, έλεινη. Τι είχε πάθει; Τι της είχε λάνει; Γκεμιστίστηκε από υπηλά κι' έπεσε... χαμηλά. Χώθηκε σε κανένα σπίτι από σοφίτα και τη χτύπησε κανένας κοκός άνθρωπος. Δεν έβρασε τί να υποθέσουμε. Κι' ήταν μεγά-

λος ο σπαραγμός μας να βλέπουμε το αγαπημένο μας ζώο του θανάτου.

Κι' αυτή τη φορά δεν έχωθηκε κάτω απ' τον καναπέ σαν πληγωμένο αγρίμι. Είτε γιατί δεν είχε την δύναμη να συρθεί ως εκεί, είτε γιατί στο μεταξύ είχε «άνθρωποποιηθεί» περισσότερο κι' ήθελε και στην άρρώστια της την συντροφιά και την βοήθεια μας, έσπλωθηκε στο άντρε, κάτω από μια καρέκλα. Δεν έβρασε τί να της κάμουμε. Πονούσε φοβερά όταν την πιάναμε για να την περιποιηθούμε. Κι' ούτε να φάει μπουκιά, κι' ούτε να πιη στάλα. Του θανάτου!

Φωνάζαμε αμέσως τον γιατρό —τον κ. Κιάππε, που την είχε ξαναϊδή— και μάθαμε με φόκη πως είχε φάει «γερο στυλιάρη» και πως τα νεφρά της ήταν σε «κακό χάλι». Αχ! στυλιάρη που ήθελε ο κακούργος που την έκαμε έτσι!...

Της διάρρισε ένα σωρό γιατρικά, ακόμα και ούροτροπίνη. Κι' άρκετες ημέρες δεν κάναμε άλλο παρά να την γιατρεύουμε, να της δαίνουμε αλοιφές και να της δίνουμε κουταλιές. Τό κακόμοιρο! Με τί καρτερία κι' εύπιστοσύνη τα δεχόταν όλα! Σαν νάβρεσε πως αυτά θα την έκαναν καλά, άνοιγε το στόμα της μονάχη μόλις της πλησιάζαμε το κουτάλι με το γαλακτικό.

Ήταν μια από τις μεγαλύτερες περιπέτειες της ζωής της. Άλλά γλύτωσε κι' απ' αυτή. Σε μια εβδομάδα ήταν εντελώς καλά, σε δυο... ξαναόρισε τις περιδείξεις της στα κεραμύδια. Κι' όταν την νύχτα την έβλεπα πάλι στο παραθυράκι μου, να μου χτυπά το τζάμι για να της άνοιξω, μου φαινόταν, σαν ψέμα.

Καλά λένε πως οι γάτες είναι «εφτάψυχες». Την παραμικρή δαβή δεν της είχε αφήσει η άρρώστια. Δυναμώσα γρήγορα, και με την ίδια εύκολία μπορούσε να κάνει περιπάτους εδω κι' εκεί. Τίποτα, τέλος πάντων, δεν έδειχνε πως είχε περάσει τόσες φουρτούνες κι' ήταν μια γάτα μεσόκοπη —είχε κλείσει τα πέντε χρόνια, είχε περάσει δηλαδή την μισή της ζωή— μα άκμαία, γεμάτη δύναμη κι' υγεία. Η μπιτότα της πάντα δροσερή, τα ματάκια της δάσφατα, τα δόντια της άρτια —ένα μόνο της είχε σπάσει με κάποιο κόκκαλο, κι' έπειδή την ένοχλούσε της το άποσπασμα— κι' η γούνα της κάτασπρη, σιλπνή, παχειά, χωρίς κανένα στραπατσάρια πουθενά. Καμιά φορά μας έρχόταν ματωμένη, τσουγγρανισμένη, δαγκωμένη, απ' τις μάχες που έκανε με άλλες γάτες στα κεραμύδια. Μα την περιποιούμαστε κι' οι μικρές πληγές έκλειναν γρήγορα.

Ευόνητο, πως η αδυναμία που αίσθανόμουν γι' αυτή τη γάτα, μεγάλωνε με τον καιρό. Την θεωρούσα πια σαν κάτι αναπόσπαστο απ' την ζωή μου, κι' αν όχι καθαυτό σαν έναν «άνθρωπο», τουλάχιστον σαν μια «φυλή», που είναι σχεδόν το ίδιο. Και μεγαγχαλούσα πολύ όταν συλλογιζόμουν πως θα έρχόταν ημέρα που δεν θα την είχα... Μα κι' η γυναίκα μου είχε αφήσει και τις τελευταίες της... επιφυλάξεις κι' είχε δοθεί στην αγάπη της δόλμυχα. Και τούτο από ένα περιστατικό, που πολύ βαθειά την είχε συγκινήσει: Κάποτε είχε πονόδοντο και, πεσμένη στο κρεβάτι, με το μαγούλο δεμένο, δογγούσε.

Η Χιονία μπήκε μέσα στην κάμαρα, την είδε σ' αυτή την κατάσταση, την λυπήθηκε φαίνεται πολύ και πήγε κοντά της. Κι' αφού την μύρισε και την πασπάτευσε, και την κοίταξε, σαν να ήθελε να καταλάβει τί έχει, άρχισε να της μιλά τρυφερά και να την γλείφει στο πρόσωπο και στα χέρια. Κι' ούτε το κούνησε απ' το κρεβάτι της, από κοντά της, όσο ή άρρώστη ήταν έσπλωμένη.

Τότε συνέβη και το μεγάλο.

Ένα πρωί, όταν άνοιξε η πόρτα της κάμαρας μας, δεν είδαμε την Χιονία να μπαίνει για να μας καλημερίσει όπως κάπου θάταν μ' εύχρηστο στο ντίπνις μας και να προνευματίσει ύστερα μαζί μας. Δεν άνησινύτα, με την ιδέα πως κάπου θάταν μ' εύχρηστο στη συντροφιά, και θα έρχόταν όταν θα ήσθεσαν το πλάνημα. Μα δεν την είδα ούτε τότε και, με κάποια έκπληξη, είπα στην κυρία μου:

— Ποι είναι η Χιονία; Γιατί δεν έρχεται;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Η στήλη των ανταποκριτών

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΗΣ ΦΥΛΛΟ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

δημιουργεί μια καινούργια στήλη, που στηρίζεται αποκλειστικά στην αγάπη, τη συνεργασία και τη διάθεσι των φίλων της

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

που δημιουργείται από σήμερα, θα περιλαμβάνει κάθε φορά μερικές από τις καλύτερες ανταποκρίσεις που θα μας στέλνουν οι φίλοι μας, τη ζωή του σχολείου, τις επιδιώξεις των Σχολικών Κοινοτήτων και των άλλων Σχολικών Συλλόγων, όλη τη δράσι των φίλων μας θα την δημοσιεύει

Η ΣΙΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

έσ' όσον θα παρουσιάζει ενδιαφέρον

Γίνετε όλοι ανταποκριτοί της Διαπλάσεως των παιδων

Ο Λάμπης, που έχει αληθινό πάθος με το παιχνίδι των αητών, μου έδωσε προχθές πώς δεν θα ξαναγοράσω πια άλλον.

— Πώς αυτό; τότε ρώτησα. Δεν θα ξαναπατάς πια;

— Άνοιξε μεγάλα τα τρυφερά του ματάκια από την έκπληξη.

— Θα πετάξω! Μόνο νά. Θα κάνω πια τους αητούς μου μόνος μου. Μπορώ να τους φτιάξω!

Αληθινά τα κατάφερε. Έβαλε κάτω ζώμες, σπάγγους, χρωματιστά χαρτιά και σανιδάκια, πήρε ψαλίδια και τραπεζομάντιλα, έκανε μια κουζίνα σαν της μάλλης τα μαλλιά, αλλά τάβαλε πέρα. Μούφερε τον αητό του, έναν αητό πολύ ευπαρουσίαστο. Σχήμα, ζύγια, ούρες, όλα εν τάξει. Είχε ακόμα και σκουλαρίκια, είχε και «δουλιτρες». Ήτανε πράσινος και κόκκινος.

Τότε θαύμασε όλοι δεόντως και ο Λάμπης έμαζευε τα συγχαρητήριά μας με τη μετριοφροσύνη του Δαιδάλου, επιτρέποντας απ' την πρώτη του δοκιμαστική πτήση. Κατόπιν εφορτώθηκε το αριστούργημά του και ανέβηκε στο πλάτωμα του Λυκαβητού να ξεπολύσει τον αητό του.

Υστερα από λίγη ώρα, γύρισε πίσω με το μωτράκι του κατεβασμένο. Έσπρενε πίσω του τον αητό του τσακισμένο. Τα συγκινητικά του ματάκια ήταν: δourκωμένα. Είπε θλιμμένος:

— Κοιτάτε... Έπρεσε μόλις σηκώθηκε να πετάξει...

Έκανα πώς δεν είδα τη θλίψη του. Είπα εύθυμα:

— Μπά; Έτσι γρήγορα; Κάποιο λάθος θα είχανε τα ζύγια, έ;

— Όχι, ή ούρα του ήτανε λίγη... Έπρεσε με κατακεφαλιά...

— Α ναι; Τόσο το καλλίτερο. Θα κ' νης έναν άλλον, τώρα άμέσως. Πιο μεγάλο ακόμα. Νά είναι γαλάζιος, γαλάζιος σαν τον ουρανό. Νά έχη κι ένα αστρο κόκκινο στη μέση! Και σ' ασηκωθή, νά πάη τόσο ψηλά, που νά μ' νη τον ξεχωρίζεις απ' τον ουρανό!

— Θα φαίνεται μόνο το κόκκινο αστρο, λέει ο Λάμπης, συνεπαρμένος απ' το νέο όραμα.

— Βέβαια. Ένα κόκκινο κόκκινο αστρο, στη μέση του ουρανού... Έμπρός... Χαρτιά και κόλλα!

Ο Λάμπης ξαναδοήκε την αίσιοδοξία του.

— Νά είναι πολύ μεγάλος όμως!

— Μά και βέβαια, να είναι πολύ πολύ μεγάλος!

Ξεκίνησε πηδηχτά για την κουζίνα, σέρνοντας πίσω του τον τσακισμένο αητό. Μια στιγμή σταμάτησε συλλογισμένος. Ξαναγύρισε κοντά μου.

— Ξέρετε κάτι πατερούλη;

— Τι νά ξέρω αγόρι;

— Νά. Άμα θα γίνη πολύ πολύ μεγάλος, θα με τραβά πίσω του. Δεν θα μπορώ να τον κουμαντάρω...

— Έ, όσο μπορείς, του είπα. Δεν πειράζει να σε τραβά και καμιά φορά πίσω του. Όλοι μας το πάθαμε αυτό...

— Και σεις;

— Και γ'ω βέβαια!

— Πετούσατε και σεις αητούς; Τους αγαπούσατε τους αητούς;

— Πολύ. Ξάν και σένα Λάμπη. Και τώρα ακόμα τους αγαπώ. Και σαν πετάς τους δικούς σου τους βλέπω ψηλά και χαίρομαι που ανεβαίνουν έτσι όμορφα μέσα στον ουρανό...

Ήθελα να του πω ακόμα:

— Καυμένο Λάμπη, αγαπημένο αγόρι με το άγνο πρόσωπο και τη συγκινητική σου ματάκια. Λάμπη που αγαπάς τους αητούς, και δουκάνεις σαν γκρεμιστούν με κατακεφαλιά απ' τα μεσούσανα στα πόδια σου. Λάμπη, θαρρώ πως δεν σ' έκανα παρά για να σου παραδώσω την άκρη του σπάγγου των ανίρων μου...

Θάθελα να του πω ακόμα:

— Λάμπη, μ' θαρρείς και τώρα ακόμα που άρχισαν ν' ασπρίζουν τα μαλλιά μου, πώς έπαψα να σηκώνω τους αητούς μου στο γαλάζιο στερέωμα. Τί νά κάνου' με αγόρι, που αυτό μονάχα μ' έμεινε απ' τις άλλοτεινες φτερούγες;

— Λάμπη, θα τούλεγα, θαρρώ πως θα σ' ατάμε από ράτσα φτερουγάτη. Μέσα μας απομένει ακόμα πολύ ρίγος από τη χαρά του πετάγματος. Σ' α μεγαλώσης ακόμα, θα νοιώσης καλλίτερα το «φτερό» που υπάρχει μέσα μας. Δεν ανιευτήκες ακόμα να πετάς! Δεν νοιώσεις αυτό το εξάισιο αναγάλλισμα της ψυχής! Έγώ το ανιευτήκα τόσο πολύ, που δε θέλω ν' ανεβώ σε πτητική μηχανή, για να μ' χάσω εκείνη την απ'ρίγραπτη αίσθηση...

Θα τούλεγα ακόμα:

— Λάμπη, δεν πειράζει που θα γκρεμίζονται οι αητοί σου. Έκείνο που πειράζει, είναι να απομείνης χωρίς αητό. Μόλις κουρελλάζεται ο ένας, έσυ νά σηκώσης σ' α μεσούσανα έναν καινούργιο. Νά νη γαλάζιος, γαλάζιος, που νά μ' νη ξεφύγει αν αυτός είναι που κρατάς από τον σπάγγο, για ολάκαίρος ο ουρανό. Και σ' α μέση νά σου χαμογελά —σαν τριαντάφυλλο ή σαν λαβωματιά — το κόκκινο αστρο του ονείρου σου...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Πήραμε κιόλας την πρώτη ανταπόκριση από ένα φαντατικό φίλο της «Διασκέδασης», από την «Αλεξανδρούπολη». Το ΠΥΡΙΝΟ Ζ μας γράφει μερικά ενδεδειγμένα νέα από τη ζωή του Σχολείου του και για την ευγενική δρσσι που αναπτύσσουν εκεί. Έλπίζουμε ότι ανταποκρίσεις με όμοιο περιεχόμενο θα φθάνουν συχνά εις τα γραφεία μας. Γιατί μαρτυρούν ένα ύψηλο σημείο κοινωνικής αλληλεγγύης και αγάπης του πληθύν.

Αγαπητή «Διάπλασι»,

Στο Γυμνάσιό μας λειτουργεί συσσίτιον για τα άγνο παιδιά, το οποίο ίδρυσαν και συντηρούν τα παιδιά του Γυμνασίου με 1 δραχμή που συνεισφέρουν κάθε έβδομάδα, από το χαρτίηλίκι τους για τον πραγματικό άγιο του σκοπού. Επίσης αϊ μαθητρίαι προσφέρουν την προσωπική τους εργασία για την καλή λειτουργία του συσσιτίου.

Επίσης το Γυμνάσιό μας προμηθεύει διάφορα ήθικοπλαστικά κι' ενδεδειγμένα βιβλία για τα παιδιά της ηλικίας μας, κι' έτσι τα παιδιά που δεν μπορούσαν να διαβάσουν έως τώρα εξωσχολικά βιβλία, δύνανται να βρουν μια ευχάριστη πνευματική απασχόληση που τόσο τους είναι ωφέλιμη.

Προχθές στο γυμναστήριον μού προξένησαν μεγάλη εντύπωση δύο γεγονότα, που αποδεικνύουν τον άγριον φανατισμό που έχουν τα παιδιά της ηλικίας μου για το ποδόσφαιρο.

Επαίξαν δύο τοπικές ομάδες «Εθνικός»-«Δόξα», κι' ως την μέση του δευτέρου ημιχρόνου ήταν ισόπαλες. Η άγωνία είχε αποκαρρωθώ, όταν μια κατεβασιά του «Εθνικού» απειλώντας τα δίχτυα της «Δόξης», σφουριχτηκε όσ' αϊτ. Τότε ένα συνομηλικό μου α' γόρι, συμμαθητής μου, άφου έστύμισε τις χειρότερες βρισιές —ναύτης ακόμα! θ' ανατρίχιαζε — εις βάρος του διαιτητού, του αινίου φταίχτου, έεσπασε σε άγριος κλάματα και τους λυγμούς — ναι πραγματικούς λυγμούς — για την χαμένη κατεβασιά του «Εθνικού» — λές και του πέθανε ο πατέρας του κι' έμεινε ορφανός.

Το δεύτερο έπεισόδιο που μού έκανε εντύπωση, ήταν το άγριο δάρισμο ενός συμμαθητού μου απ' το άλλους μεγαλύτερους, έπειδη ο «Εθνικός» νίκησε κι' ο δαρεις υπεστήριζε την «Δόξαν», όπως άλλωστε κι' εγώ, που φρονιμως ποιων έφυγα πριν τελείωση το μπε για το σπιτί, που, κατ' εύχην δρσικεται κοντά στο γυμναστήριον.

Αυτά λοιπόν είναι νά πω για τα ποδόσφαιρα, αγαπητή «Διάπλασι», που, μολοντί το υπεραγαπώ δεν παράβλεπα και την άσχημη πλευρά του, που προξενεί βαρβαρότητες μεταξύ και των παικτών και των θεατών.

ο ανταποκριτής σου
«ΠΥΡΙΝΟ Ζ»

Η Ιστορία του δέντρου των Χριστουγέννων

ΕΝΑ από τα ωραιότερα έθιμα της μεγάλης εορτής της χριστιανισμένης είναι ασφαλώς το χριστουγεννιάτικο δένδρο. Γενιές ολόκληρες, από τα βάθη των αιώνων της χριστιανικής διδασκαλίας, έχουν τις ωραιότερες αναμνήσεις τους από το δένδρο αυτό. Και σήμερα, μεγάλοι και μικροί συγκεντρώνονται με λαχτάρα με χαρά και με άνυπομονησία γύρω από το φουντωτό δένδρο που στολισμένο, ολόφωτο και περήφανο στολίζει την γωνιά της ωραιότερης κάμαρας του σπιτιού.

Η ιστορία του χριστουγεννιάτικου δένδρου είναι πολύ παλαιά και χάνεται εις τα βάθη των αιώνων της εμφάνισης και της διαδόσεως της χριστιανικής διδασκαλίας και της χριστιανικής θρησκείας. Μερικοί, μάλιστα, έχουν νά πουν ότι η ιστορία και ο θρύλος αυτού του δένδρου είναι ακόμη πιο παλαιός και έχει δημιουργηθή πολλά χρόνια πριν από την γέννησι του Χριστού και έχη τις ρίζες του σε έθιμα και εορτές των αρχαίων λαών. Εις τον Νότο, εις την περιοχή δηλαδή της Μεσογείου Θαλάσσης οι ιστορικοί πιστεύουν ότι το δένδρο των Χριστουγέννων έχει τις ρίζες του εις τον φόνικα με τα δώδεκα μεγάλα κλαδιά του, αυτόν ακριβώς που οι αρχαίοι Αι-

γύτιοι χρησιμοποιούσαν για να στολίσουν τις δικές τους εορτές της πρωτοχρονιάς.

Εις τον Βορρά, πάλι, πρόδρομοι και πρόγονοι ίσως του σημερινού χριστουγεννιάτικου δένδρου υπήρξε το μυθικό «Υγκράξιλ», το ιερό δένδρο των Σκανδιναμών. Το δένδρο αυτό εομβόλιζε την μυθική δύναμι των αρχαίων θεών του τόπου και έδινε μεταξύ τους τρία από τα κύρια στοιχεία της ζωής εκείνων των λαών: Την Γη, τον Ουρανό και την Κάλασι.

Εις τα φυλλώματα του δένδρου αυτού,

οι λαοί που έώρταζαν την πρωτοχρονιά από δύο και πλέον χιλιάδων ετών, έκρυναν έναν άετό, ένα σκίουρο και τέσσερα ζαρκάδια, και καθένα από τα ζώα αυτά ειχ την ιδιαίτερη σημασία του για τους πρωτόγονους λαούς της εποχής εκείνης.

Ένα ωραίο έθιμο, μάλιστα, έχει απομείνει εις την Δανία από τις παλαιές αυτές ιεροτελεστίες. Το βράδυ των Χριστουγέννων, όταν οι καμπάνες των εκκλησιών θ' αναγγέλουν με την κωδωνοκρουσία τους το χαρμόσυνο άγγελμα της Γεννήσεως του Χριστού, ένα μικρό παιδί, από κάθε σπιτί, βγαίνει από το ζεστό δωμάτιο στην αύλη την γεμάτη χιόνι, και στήνει εκεί ένα ψηλό κοντάρι, που εις την κορυφή του έχει ένα μεγάλο δέμα από στάχια και άλλα διάφορα κλαδιά με φρούτα. Αυτό είναι το χριστουγεννιάτικο δένδρο των παιδιών και όλο έκ' νη το βράδυ και την άλλη ημέρα των Χριστουγέννων όλα τα σπουργίτσια και τα άλλα πουλιά της περιοχής μπορούν άφοβα νά πλησιάσουν και νά γευώνται τους πλούσιους καρπούς της γής, που τους δίνουν οι άνθρωποι.

Άλλα έτε είναι αληθινά αυτά, είτε όχι, το δένδρο των Χριστουγέννων είναι ένα από τα ωραιότερα έθιμα της ημέρας αυτής.

Η 'Αθλητική Σελίδα

ΠΟΙΕΣ ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΜΑΣ ΤΗΣ 16^{ΗΣ} ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ

ΔΕΝ έχει περάσει ένας μήνας από την λήξη των 'Ολυμπιακών Αγώνων της Μελβούρνης και οι αθλητικές 'Ομοσπονδίες των διαφόρων χωρών άρχισαν κι' όλες να συζητούν το θέμα της προετοιμασίας των αθλητών τους για την προσεχή 'Ολυμπιάδα που θα διεξαχθή το 1960 στη Ρώμη.

Έτσι γίνεται σήμερα. Με την πρόδο που έχει σημειώσει ο αθλητισμός απαιτούνται τέσσερα χρόνια για την έφαρμογή ενός άριτου προγράμματος προλυμπιακής προετοιμασίας. Σ' α τέσσερα χρόνια που μεσοβάθουν καταβάλλεται κάθε προσπάθεια για την εξέλιξη των νέων αθλητικών ταλέντων, έτσι ώστε στους 'Ολυμπιακούς αγώνες να φθάσουν στο άνωτατο όρο της επιδόσεώς των.

Ποιες είναι οι ελληνικές έλπίδες για την 'Ολυμπιάδα της Ρώμης; Χωρίς αμφιβολία, το βαρύ πυροβολικό του αθλητισμού μας στη Ρώμη θα είναι πάλι ο Γιώργος Ρουμπάνης, εκτός φυσικά αν στο μεταξύ έμφανισή κανένα νέο μεγαλύτερο αθλητικό ταλέντο. Ο Ρουμπάνης θα εξακολουθήσει τις σπουδές του στην 'Αμερική και όπουδήποτε θα βελτιώσει τις επιδόσεις του. Και πούος έξερι; Ίσως το 1960 νά είναι ο καλύτερος αθλητής το' κόσμου σ' α άλμα επί κοντώ.

Υπάρχουν και άλλοι νέοι αθλητάι όμως, που με την κατάλ-

ληλη προπόνησι θα είναι σε θέσι νά τιμήσουν στη Ρώμη τα αθλητικά μας χρώματα. Ο Τσακανίκας κατέλαβε στη σφαιροβολία την 8η θέση στη Μελβούρνη, με 16 μ. 56. Ο αθλητής του Παλαού Φαλήρου έχει εξαιρετικά σωματικά προσόντα, αλλά ύστερη στην τεχνική του αγωνισματός του. Σ' α Μελβούρνη ο Τσακανίκας διδάχθηκε πολλά, και ασφαλώς με την βελτίωσι της τεχνικής του θα ξεπεράσ' α 17 μέτρα.

Έλπίδοι μας για τη Ρώμη είναι ο έπίσης νεαρός σκοδολός Κουνάδης, που έφριξε το δίσκο 50 μ. 98. Και ο Κουνάδης είναι το ίδιο προικισμένος αθλητής. Και αυτός όμως ρίχνει το δίσκο με τη δύναμι του και όχι με την τεχνική του. Με μια συστηματική προπόνησι, συνεπώς, ο Κουνάδης θα γίνη ένας από τους καλύτερους σκοδολούς της Εύρώπης.

Υπάρχουν και άλλοι όμως έλπιδοι αθλητάι, που αν συνεχίσουν νά προπονούνται τακτικά, θα σημειώσουν μεγάλη εξέλιξη.

Ο Σπυρίδουλος πήρε σ' α φέτος 7 μ. 15 σ' α μήκος και ο Σφήκας κατέρριψε το παλιό ρεκόρ του Παλαμώτη σ' α άλμα τριπλούν με 15 μ. 12. Και οι δύο έφ' αϊ εξέλιξοι αθλητάι, και στην προσεχή περίοδο θα βελτιώσουν τις επιδόσεις τους. Ο Σφήκας είχε σ' α φέτος ένοχλήσεις από νόνατό του. Με τη χειμερινή άναπαυσ' όμως το τραύμα του θα γίνη γρηγορά

κάλα. Αν ο Σφήκας δυναμώσει τον κορμό του και τα μπράτσα του με ασκήσεις με αλτήρες, θα πηδήσει την προσεχή περίοδο 15 μ. 50.

Έξελξιμος είναι και ο Γεωργόπουλος, ο οποίος έχει ατομικά ρεκόρ σ' α 100 μ. 10" 8 και σ' α 200 μ. 21" 6 (με ευνόικόν άνεμο). Ο Γεωργόπουλος όμως θα έγκαταλείψη τους δρόμους ταχύτητας για νά ειδικευθή σ' α 400 μ. Με την φυσική του ταχύτητα (10" 8 σ' α 100 μ.) και την άντοχή που θα αποκτήση με την κατάλληλη προπόνησι, ο Γεωργόπουλος θα πρέπει σ' α χρόνου νά τρέξ' α 400 μ. σ' α 48" — 48" 5. Ήδη, χωρίς ιδιαίτερη προπόνησι, ο Γεωργόπουλος έτρεξε το φθινόπωρο τ' α 400 μ. σ' α 50" 5. Για νά γίνη όμως καλός τετρακοσάρης, ο Γεωργόπουλος θα πρέπει νά δυναμώσει, εκτελώντας κι' αυτός κατά την χειμερινή προπόνησι του ασκήσεις με αλτήρες καθώς και ασκήσεις ένοργάνου γυμναστικής.

Ο Κόρμαλης έκανε σημαντική πρόοδο στην περίοδο που πέρασε, τρέχοντας τ' α 400 σ' α 49" 6, και θα πρέπει νά περιμένουμε ότι γρηγορά θα απειλήση το ρεκόρ του Σίλλη. Ένας άλλος νεαρός τετρακοσάρης, ο Μοργαγιέμος, δεν ακούστηκε πέρυσι γιατί ήταν τιμωρημένος. Για την ηλικία του, όμως, η έπίδοσι 50" 1 είναι άξιόλογη. Αν χαριστή η ποινή του, όπως έλπίζεται, θα είναι σ' α

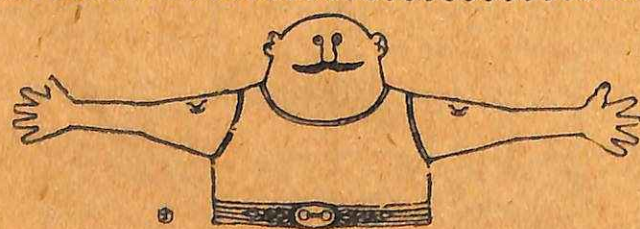
βαρὸς αντίπαλος του Κόρμαλη και του Γεωργόπουλου. Τό πιο πιθανόν όμως είναι, ότι ο Μοργαγιέμος θα ειδικευθή και σ' α 800 μ., όπου πολύ γρήγορα θα προοδεύει.

Ένδιαφέρον θα προκαλέση και η εμφάνισι των δύο άκοντιστών Καλαμπάκα και Ντέμο. Ο πρώτος έφριξε σ' α 64 μ. 68 και ο δεύτερος 62 μ. 19. Και οι δύο είναι νέοι και πολύ προικισμένοι.

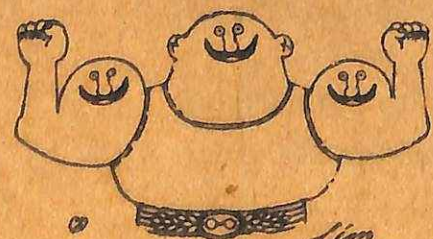
Γι' αυτό δικαιολογημένα σ' αζητούμε πολλές έλπίδες στην εξέλιξ' α τους.

Κατά τους περυσινούς έφηβικούς αγώνες ανακαλύφθηκαν δύο αξιόλογοι αθλητάι ταλέντα από την επαρχία. Ο Δήμου, που είναι από τα Ίωάννινα, έτρεξε τ' α 3000 μέτρα σ' α 8' 47". Η έπίδοσι αυτή είναι πολύ καλή, αν ληφθ' α υπ' όψι η ηλικία του Δήμου, και το γεγονός ότι ο Γιαννιώτης αθλητής δεν είχε τ' α μέση νά προπονηθ' όπως έπρεπε. Ο Δήμου θα γίνη ένας πολύ καλός αθλητής σ' α 5000 μέτρων, με έπίδοσε κάτω των 15 λεπτών, από το έρχόμενο ακόμη καλοκαίρι.

Ο έφηβος Τάντες είναι Κερκυραίος. Κατάπληξι προξένησε στους φιλάθλους τρέχοντας κατά τους περυσινούς έφηβικούς αγώνες τ' α 400 μέτρα σ' α 50" 6. Για νά λάβη μέρος στους αγώνες, ο Τάντες προπονήθηκε σ' ένα χωράφι... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Τάντες είναι αθλητικό ταλέντο που γρηγορά θα εξέλιχθ' α ένα θαύμασιο δρομέα των 800 μέτρων.

χωρίς λόγια...

Σελήϊς Συνεργασίας Ὁλωνωνωσθῶν

Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΙΝ' ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Κύπρο μας, εἴς' Ἑλληνική, τῆς θάλασσας καμάρι, τὸ λέν οἱ λόγγοι, τὰ βουνά, τὸ λένε τὸ δοξάρι.

Τὸ λέν τὰ λεβεντόπαιδα πού δοξάσαν ἐσένα, τὸ λέν τὰ Ἑλληνόπουλα, τὸ γράφει κάθε πένα.

Τὸ λένε κι' ἡ ΕΟΚΑ σου, τὸ αἰώνιο μελῆμά σου, τὸ λένε πιά κι' ἡ δόξα σου, τὸ λένε τὰ παιδιά σου.

ΑΓΩΝΙΣΤΟΣ Χ

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

Ξυπνιμένος, χωρίς ἐλπίδα, χωρίς χαρά, κάποιος μέσ' τὴν ἔρημο τῆς ξενιτειᾶς, κάθεται καὶ συλλογίζεται ἀναζητώντας παρηγοριά. Ἐγυρε ὁ ἥλιος. Πρόβαλλαν τ' ἀστρά, οὐρόθηκε ἕνα μπόι τ' ὁ λόγιος φεγγάρι σὸν οὐρανό. Κι' αὐτὸς ἀκόμα συλλογιέται, κι' ὅλο συλλογιέται... Πέταξαν οἱ στοχασμοὶ τοῦ κάπου μακριά, πέρ' ἀπ' τὸ θαυμάσιο ὠκεανό, σ' ἕνα κομμάτι γῆς καταμεσίς στὴ θάλασσα. Στὴ γῇ πού πρωταντικρυσ τὸ φῶς. Στ' ὁμορφὴν ἡσυχίαν, πού μὴν ἀνέμενε ὁ αἶμας τῆς ξενιτειᾶς, πάνω σὸν ἀνθὸ τῆς ζωῆς σου. Πέταξαν καὶ δὲν θέλουν νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ κι' ἄς ἦρε νύχτα.

Πλανιόταν ἀκόμη ἀργά-ἀργά πάνω ἀπὸ κάμπος καὶ βουνά καὶ κάτασπρα ἀκρογιάλια, πάνω ἀπὸ χαμιάστεγα χωριάτοπια καὶ ἐκκλησίες καὶ χορταρόστρωτες δροσὺλες, ξεθάφτοντας μιά γλυκεῖα, περασμένη καὶ ξεχασμένη τώρα ζωή!

Κάθε δένδρο, κάθε ρυάκι, κάθε μονοπάτι καὶ κάθε βουνοκορφή εἶναι σφιχταγκαλιασμένα μ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ, τὴ δικιά του ζωή. Κάτω ἀπ' τὸν θεόρατο ἐκεῖνο πλάτανο ἐπλάυνε κι' ἐπαιξε τὴ φλογέρα του, καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ ρυάκι, ποῦ τρεχε μέσα ἀπὸ τὴν σκιὰ τοῦ δρόμου, ἐσθύνε τὴ δίψα τοῦ σὸν τελειώνει. Στὴν μεγάλη τὴν πέτρα, πού ἦταν πελεκημένη ἀπ' τοὺς παλαιότερους, καθόταν κι' ὀνειρευόταν τὴν ξε-

νητιά καὶ σὸ πηγάδι τοὺς διπλά μιά γαλάζια καὶ διάφανη νύχτα, πού τ' ἀστρά φαίνονταν νάχουν κατέβει χαμηλά στὴ γῇ φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ μητέρα του πρὶν νὰ ξενιτευτῇ. Τώρα ἡ γριά μάνα του δὲν προσέμενε μὲ λαχτάρα νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τῆς φέρῃ τὸ γέλιο καὶ τὴν χαρά. Θὰ προσμένῃ καὶ θὰ ἐλπίσῃ. Αὐτὸς δὲν, σφιχτοδεμένος μακριὰ τους, μόνο μὲ τοὺς στοχασμοὺς του μπορεῖ νὰ πετᾷ ὡς τὸ νησί του. Μὰ αὐτοὶ δὲν ἔχουν μορφή γιὰ νὰ τοὺς δοῦν.

Ἐνα ρολοὶ χτύπησε. Δὲν κατάλαβε πόσες, μὰ πολλὰς φορὲς. Εἶναι ἀργά, πολὺ ἀργά. Ρίχνει ἕνα πονεμένο βλέμμα γύρω του. Ὅλα τὸν κοιτάζουν ἀδιάφορα, ψυχρά, μέσ' τὴν σιγαλιά τῆς νύχτας. Τίποτα δὲν τὸν παρηγορεῖ, τίποτα δὲν τὸν κάνει νὰ ἐλπίσῃ. Εἶναι τὸ ἀκαρδὸ χτύπημα τῆς μοίρας του, ἡ πικρὴ ἀλήθεια.

ΣΤΡΑΒΟΣΥΛΟ

ΠΡΩ.Ι.ΝΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Γλυκοἀργαμα. Ξημερώνει ἡ νέα ἡμέρα. Τὰ τελευταία ἀστρά τρεμοσβύνουν σὸν οὐρανὸν, σὺν καυτηλάκια πού δὲν ἔχουν πιά λάδι. Ποῦ καὶ πού ἀκούγεται ἡ φωνὴ ἑνὸς πετεινοῦ, πού μὴν ἀναγγέλλει: Ξυπνήστε, ἡ νέα ἡμέρα ἦρθε, σηκώθητε ν' ἀπολαύσετε τὴν ὁμορφίαν τῆς φύσεως, νὰ χορτάσῃ τὸ μάτι σας καὶ ἡ ψυχὴ σας ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ καὶ γαλήνιο τοπίο. Ὁ ἥλιος προσβάλλει ἀπὸ τὴν ἀνατολή, μέσα σὸν ὁλόχρυσο ἄρμα, ἐσπιδεύς τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ τὸ φῶς πού στέλνει, κάνει γύρω ὅλα τὰ πράγματα νὰ πάρουν ἕνα μαγευτικὸ χρῶμα, πού κάνει νὰ χαίρωνται τὰ μάτια. Ἀκόμη δὲν ἔχει καλά ἐξημερώσει. Οἱ κορφὲς τῶν βουνῶν καὶ τῶν λόφων εἶναι σκεπασμένες μὲ καταχνιά. Στὶς πλαγιὰς τῶν βουνῶν τὸ χορτάρι εἶναι καταπράσινο σὺν χαλί, σκεπάζει ὅλη τὴ γῇ. Τὰ ἀγριοπούλια ἐξυπνοῦν, ἀνοίγουν τὰ πέταλά τους, θγάζουν τὸ κεφαλάκι τους καὶ ξεγυρνῶν γύρω ἕνα ἀρωματισμένο. Τὴν γλυκὴ κλάκα πουλᾶ καὶ ἔχουν ξυπνήσει καὶ μὲ τὴ μικρὴ φωνούλα τους κάνουν τὴν πρωινή τους προσευ-

χὴ καὶ ὁμοῦν τὸν Ὑψιστὸ Θεό! Μακριὰ εἰσέχεται μ' ἕνα χαράδρα. Ἀκούγεται μιά βοή. Σὰν τί νὰ εἶναι, ἀργε; Εἶναι ἕνα ποταμάκι πού κυλᾷ εἰσαστικά τὰ κρυστάλλα νερὰ του καὶ τρέχει νὰ προσφάσῃ νὰ ποτίσῃ ὅλο τὸν κόμπο.

Πολλὰς παιγνιδιάρικες ἀκτίνες ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ἄρμα τοῦ πατέρα των καὶ πηγαινέουν καὶ περτοῦν πάνω στὶς δροσοσταλίδες τῶν λουλουδιῶν καὶ τίς κάνουν νὰ φαίνονται σὺν χιλιάδες ρουμπίνα κεντημένα σὸ καταπράσινο χαλί πού φαίνεται σὺν μυθικό.

Ὅλο αὐτὸ τὸ τοπίο παρουσιάζει μιά πανμορφία εἰκόνα πού τὴ ζωγραφίζει ὁ μεγαλύτερος ζωγράφος, ἡ φύσις. Φέρνοντας γύρω τὸ βλέμμα σου αἰσθάνεσαι μ' ἕνα ἐκουράσι καὶ μιά γαλήνη καὶ σὲ κάνει νὰ δῇς τὴ Σοφία Αὐτοῦ πού τὰ ἔπλασε ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ τὸν δοξάσῃς.

ΙΟΛΗ Κ. ΚΡΙΕΖΗ

ΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Ἦταν μιά ἡμέρα βροχερή, γεμάτη ὄμβρα. Ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες πού δημιουργοῦνε κάποια μελαγχολία σὸν ἄνθρωπο. Φυσσοῦσε ἕνα παγερὸ ἀεράκι, πού ἔκανε τοὺς διαδότες νὰ χώνονται πὸ μέσα στὰ ρούχα τους. Ἔτσι καὶ ἐγὼ περπατοῦσα, χωρίς σκοπό, στὸς δρόμους, καὶ ὁ καιρὸς μὲ ἔκανε νὰ φιλοσφῶ λίγακι.

Ἀρχισὰ νὰ σκέπτομαι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου. Τὸ κρῦο δυνάμωσε καὶ μοῦ θύμιζε πὺς δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ φιλοσοφίες. Καὶ μὲ κάποια ἰδιαίτερη χάρι σκέφτηκα τὸ σπιτάκι μου, τὸ ζεστὸ καὶ εἰρηνικὸ οἰκογενειακὸ περβάλλον. Καθὼς ἐστρίβω μιά γωνούλα, μιά φωνούλα παραπονηρική μὲ σταμάτησε. Γύρισα, κοίταξα γύρω μου, καὶ εἶδα σὲ μιά γωνίτσα ἕνα μικρὸ γατάκι. Τὸ κορμάκι του ριγοῦσε δυνατὰ καὶ οἱ τριχούλες του εἶχαν σηκωθῇ. Μὲ κοίταξε μὲ τὰ ματάκια του φοβισμένα καὶ παθητικά, σὸ θάθος διέκρινε κάποια βουβὴ ἱκεσία, κάποια παράκληση. Ἦταν σὺν νὰ μοῦ ἔλεγε:

«Πάρε με μαζί σου. Κρυώνω, πεινάω, ὅλοι μὲ περιφρονεῖ. Τὸ κοίταξα γιὰ μιά στιγμούλα, τὸ κορμάκι του ἔτρεμε δυνατὰ. Σκέφτηκα τότε τὸν Ριρί, τὸν ἀπέναντι γάτο, πού ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιμόταν γουργουρίζοντας, εὐχάρστημένος στὴ ζεστασιά του. Ἀπλῶσα τὰ χέρια μου, τὸ πῆρα ἀπὸ τὰ πόδια μου, καὶ μέσα ἀπ' τὸ παλτό μου, κοίταξα πάλι τὰ ματάκια του, δὲν ὑπῆρχε πιά φόβος. Ὑπῆρχε κάποια θαθεὶα εὐγνωμοσύνης καὶ ἐμπιστοσύνης. Τὸ σκέπασα καλά καὶ πῆρα γρήγορα τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μου, γιὰ νὰ μὴ ραστῶ τὴν εἰρηλικὴ καὶ ζεστὴ ἀτμόσφαιρά του μὲ τὸν καινούργιο μικρὸ μου φίλο.

ΤΡΙΦΥΛΛΙ

ΠΡΩ.Ι.ΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ἦταν χαλαυγὴ. Τ' ἀστρά τρεμοσβύνουν καὶ τὸ ἐπιληπτικὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀρχίζει νὰ κρῦβεται· σιγὴ βασιλεύει παντοῦ· ἡ χαλαυγὴ καθισμένη εἰς τὸ ὁλόλαμπρο καὶ χρυσὸ αἰῶνι τῆς φωτίζει ὅλη τὴν Οἰκουμένη...

Στ' αὐτὴ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γαλήνη ἀκούονται μόνο τὰ χελιδόνια νὰ ψάλλουν τὸν εὐχάρστη ὕμνον πρὸς τὸν Δημιουργό. Ἦ χρυσοκέντητὴ πούλια καὶ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι λάμπουν εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν σὺν τὸ καυτηλάκι πού τρεμοσβύνει.

Τὴ ὥρα μαγική! Ἦ θάλασσα, ὁλογάλανη, μὲ τὰ ἀπαλά κυματάκια τῆς γλύφει ἀπαλά ἀπαλά τὰ πόδια τῆς ξηρᾶς. Σὲ λίγο ἐγείναι ὁ βασιλιάς τῆς ἡμέρας ὁ ἥλιος. Μὲ τίς ροδόχρυσες ἀκτίνες του φωτίζει τὰ πάντα...

Τὰ σπιτάκια τοῦ κάμπος, τὰ δένδρα, τὰ βουνά, τὰ δάση, ὅλα λάμπουν σὺν σμαράγδινα καὶ ἡ εὐδὴς πνοὴ τῆς αὐρᾶς δροσιζέ τὰ πρόσωπα τῶν ἐργατῶν. Πρὶν νὰ βγῇ ἀκόμη ὁ ἥλιος, τὸ ρολοὶ τῆς αὐγῆς προκαλεῖ τοὺς νέους καὶ τοὺς γέροντας νὰ τρέξουν στὴ δουλειά...

Ὅλη ἡ ἐργασία, πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος, ἀρχίζει πρὶν τρῶγυ μὲ τραγοῦδια καὶ χαρὲς... Κι' ἐγώ, καθισμένος εἰς τὸ παράθυρό μου, ἔ-

λεπαστὸ τὸ θαυμάσιο θέαμα τῆς αὐγῆς...

Γ. Κ. ΤΣΑΜΠΑΛΑΣ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΡΩΑ ΚΥΠΡΙΟ

Ὁρβός, ἀκουμπισμένος στὴν ἀκρὴ τοῦ κελιοῦ του, στέκεται ὁ ἥρωας.

Καὶ καθὼς ἀπλώνει τὸ τρεμάμενο χέρι σὸν τοῖχο γ' ἂν στήριγθῇ, μεταδίδεται ἡ κραδία τοῦ τοῖχου σὲ ὅλο του τὸ σῶμα.

Μέρες τώρα εἰσέχεται τὸ παλλήκαρι σ' αὐτὸ τὸ ψυχρὸ θεοσκότεινο κελί, καὶ περιμένει μὲ ἀφθαστο ἠρωισμό τὴν ὥρα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ του ἀπ' τοὺς δημίους τοῦ Χέρντιγκ!...

Καὶ οἱ ἡμέρες περνοῦν... Ἦ ὥρα θάνατος. Σὲ λίγο θὰ τοῦ περάσουν τὴν θηλειὰ σὸν λαιμό. Καὶ ὕστερα... ὕστερα πιά τίποτε!

Τὸ βλέμμα του πέφτει ἐξω. Περνᾷ ἔυστὰ ἀπὸ τὰ σίδερα πού φράζουν τὸ παραθύρακι τοῦ κελιοῦ. Περνᾷ κι' ἀπὸ ἀπέναντι, πού στήνουν τὴν ἀχόνη, καὶ πέφτει μακριά, ἐκεῖ πού τὰ κροῖζα βουνά σμίγουν μὲ τὸν ροδῖνο οὐρανό.

Καὶ κοιτάζει πέρα κατὰ τὸν του, καὶ βλέπει... βλέπει ἔκστατο, καὶ βλέπει... βλέπει ἔκστατικό...

Δὲν ἀντικρύνει πιά τὴν στενὴ λουρίδα τοῦ κάμπος.

Βλέπει ὅλη τὴ γῇ τῆς Κύπρου ἐλευθέρῃ, ἀπλωμένη κάτω ἀπὸ τὴν γαλανόλευκὴ πού κυματίζει καὶ χαίρεται τὸν ἥλιο πού ἀνατέλλει καὶ διαχέει τὰ σύννεφα.

Βλέπει μιά Κύπρο καινούργια, μ' ἕνα Κύπριο ἐλευθέρῃ, ἐνωμένη μὲ τὴν ὑπέρτα Ἑλλάδα.

Ἦ ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῦ δίνει κουράγιο.

Δὲν τὸν νοιάζει πού ἀνηφορίζε τὸ μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ! Χαίρεται! Οἱ φλέβες του φουσκώνουν, οἱ κόγχες τῶν ματιῶν του τεχνώνουν. Ὁραματίζεται.

Τὸ δένδρο τῆς λευτεριάς. Τὸ αἶμα πού χύνει καὶ πού τόσο ἐγυρᾷ, δὲν πάει χαμένο. Τὸ δένδρο τῆς λευτεριάς ποτίζει! Ναι! τὸ δένδρο τῆς λευτεριάς πού δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐλαστήσῃ!...

Τὸ σχοινὶ τετνώθηκε... Ὁ ἥρωας τινάχτηκε, κεραυνόπληκτος θαρεῖς!...

Τὰ ὀρθάνοιχα μάτια του πετοῦν σπιδεῖς!...

Τὸ στόμα του χάσκει νὰ καταπιῇ τὸ ἀπειρο!...

Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του, μ' ὅλη τὴν δύναμι πού τοῦ εἰμενε, ἐγείναι μιά ἀπόκοψη φωνή, θαρεία, ἀμελικτή, σὺν προστάγῃ!

— Ζήτω ἡ Κύπρος!... Ζήτω ἡ ἑνωσις!...

Καὶ σφαλοῦν τὰ μάτια του σὸν ὕπνο τὸν αἰώνιο, καὶ τὰ ρουθόνια του πλαταίνουν γιὰ νὰ δώσουν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν στερνὸ ἀέρα στὰ φλογισμένα σωθικά του, σὺν σὸν ἠλιοκαμένο φύλλο τὴν δροσιά!...

Καὶ καθὼς πέφτει, ἕνας ἥλιος φωτεινὸς ἀνατέλλει πίσω ἀπὸ τὰ ματιά, ἀχνογραμμένα βουνά, καὶ στέλνει δυὰ χαϊδιάρικες ἀκτίνες σὸ πονεμένο κορμὶ τοῦ παλλήκαρι!...

Εἶναι ἕνας ἥλιος διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν συνηθισμένο: Ὁ ἥλιος τῆς Ἑλευθερίας!

ΠΗΤΕΡ ΠΑΝ

ΣΤΟ ΑΣΤΡΟ

Ἀστρο λαμπρὸ πού πρόσβαλε στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια καὶ σκόρπισε τὸ θεῖο φῶς κατὰ ὅρη στὰ λαγκαθία.

Ἐοῦ πού μὲ τὴν λάμψι σου τοὺς μάγους ἀδηγοῦσες καὶ σὺν πόνεσιν τὴν καρδίαν εὐλάεσαι σκορποῦσες.

Φέξε ἀκόμα μιά φορὰ στὴν παιδί κὴ ψυχὴ μας καὶ μείνε πάντα ὁδηγὸς σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μας!

ΧΑΡ. Κ. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ

ΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ

Τρισάγιο καὶ θαυματουργὸ ὁμορφὴ ἐξωκκλήσι, μὲ τὸν μαρμαρίνο σταυρὸ καὶ μὲ τὴν κρῖα βρύση.

Τριγύρω σου μοσχοδολοῦν ἕνα σωρὸ δεινράκια, καὶ μέσα σου λαμποκοποῦν ὁμορφὰ καντηλάκια.

Ἦ μυρωδιά τοῦ λ'θανιοῦ τὸν τόπο εὐωδίζει, καὶ στὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ ἔρχεται καὶ φωλιάζει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΜΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Φύσηξε ἀγέρι... Σκόρπσαν τὰ φύλλα! Μιά ἀνατριχίλα ἦρθε ξαφνικά.

Σάπισε ἡ φτέρη. Κάταστρο τὸ χιόνι, πέφτει καὶ ἀπλώνει βαρυχε μωλιά.

Καὶ σὸ τζάκι τώρα ψένονται ρεθύδια, τόσα παραμύθια λεί ἡ γιανιά.

Κι' ἀπ' τ' ἀγρόνια φόρα ἄλλο χασμουρέται.

κι' ἄλλο ἀποκοιμίζεται μ' ὄνειρα γλυκά.

ΤΕΛΗΣ ΤΕΛΗΜΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ἦ «Νεράϊδα», τὸ μικρὸ θαλάσσιον, χόρευε μέσα στὰ γαλάζια κύματα, καὶ ἦταν σὺν νὰ ἀκολουθοῦσε τὴν ἀσημένια γραμμὴ τῆς σελήνης. Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦταν ἀκουμπισμένος στὰ σίδερα τοῦ καταστρώματος καὶ σκεπτόταν μελαγχολικά ὅτι αὐτοῦ εἶναι Χριστοῦγεννα. Ἦ ψυχούλα του ἦταν μαύρη καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴν γλυκάνῃ οὔτε ἡ ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας οὔτε ἡ ἀμορφία τῆς σελήνης. Μέσα σὲ μιά ὀπτασία ζήλειας περνοῦσε ἀπὸ τὸ μικρὸ κεφαλάκι του μιά σκηνή, πού κάποτε εἶχε δῇ ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Ἦταν ἕνα τζάκι καὶ πάλι ἦταν καθισμένη ἡ μαμά, ὁ μπαμπὰς καὶ δυὸ παδάρια. Μιά μεγάλη μπότα εἶναι δίπλα σὸ τζάκι, καὶ πάλι τὰ παπουτσάκια τῶν παιδιῶν, πού περιμένουν τὸ πέρασμα τοῦ ἁγίου Βασιλίου, πρὸς ὁμὸν αἰσθάνεται ὁ καῦμενος οὐλῆς! Χωρὶς σπῆτι, μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη θάρκα. Δὲν ἔχει γονεῖς. Εἶναι ὁρφανὸ καὶ τὸ περιμάρμαρινό κάποιον μέρα οἱ ναυτικοὶ τῆς «Νεράϊδας», πού τὸν ἔβρκαν ἔρημο, σ' ἕνα δρόμο τοῦ λιμανιοῦ, σὺν ἀδέσποτο σκυλί.

Ἀμέσως τὸν ἔβαλαν στὴ δουλειά, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας σπουδαῖος ναυτής. Εἶναι ὁμῶς ἐννέα χρονῶν. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ηλικία εἶναι φυσικὸ νὰ προτιμᾷ κανεὶς τὸ παγινίδι καὶ τὴν φασαρία. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ καράδι, ἀνάμεσα σὲ τόσο σφοδρὸς ἀνθρώπους, μὲ τί νὰ διασκεδάσῃ; Δυὸ δάκρυα πικρά κυλοῦν ἀπὸ τὰ γαλανά ματάκια του. Μιά σκληρὴ φωνὴ ἀκούγεται ξαφνικά: Τὶ κάνεις ἐκεῖ, τέτοια ὥρα, Παῦλο; Γιατί δὲν εἶσαι σὸ κρεβάτι;

Τὰ λόγια ἦσαν αὐστηρά, ἀλλὰ τὸ χὰδι σὸ κεφάλι ἐγλύκανε τὴν οὐληρότητά τους. Ὁ Παῦλος πήγε νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὀνειρευότανε μ' ἕνα μπότα, ἕνα τζάκι, τὸν ἁγίον Βασίλη καὶ πολλὰ παγινίδια. Μόλις θεοαἰσθάνον οἱ ναυτικοὶ δὲν κοιμᾶται, ἀρχισαν νὰ ἐτομαζοῦν μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν ἐκπληξὴ πού ἐποίμαζαν τοῦ Παύλου. Ὁ Πέτρος ὁ κουτσάφτης εἶχε φτιάξῃ ἕνα μικρὸ καράδι σὺν τὴν «Νεράϊδα», ὁ γρουσουζίκας εἶχε ἀγοράσῃ μιά φασαρμόνα καὶ ὁ καπετάνιος ἕνα αὐτοκίνητάκι, πού κουρδίζονταν. Τὰ ἔβλεπε ὅλα σὲ μιά ναυτικὴ μπότα καὶ τὰ κρῖνανε δίπλα σὸν φου-

γάρο. Ξημερώσε. Γενικὸ ἐγεροῦριο. Ὁ Παῦλος δὲν ξυπνᾷ. Φαίνεται πὺς ὀνειρευόταν ἀκόμη, καὶ εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ ὄνειρό του: Ὁ Σῆκος, τεμπέλης, ἀκούγεται θαρεῖα ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου. Καταπτομαγμένο τὸ φτωχὸ ὄρφανὸ πετιέται ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Εἶναι τόσος ὁ φόβος του, πού ἔχασε ὅτι εἶναι Χριστοῦγεννα σήμερα. Πρέπει νὰ σφουγγαρίσῃ τὸ κατὰστρομα. Ἀχ! τί κρῖα ἡμέρα! Ἦ σπουδαία ξαφνικά γλυστράει ἀπὸ τὸ χέρι του. Δίπλα σὸ φουγάρο βλέπει μιά μπότα, ἴσα σὺν αὐτὴ πού ὀνειρευότανε καὶ πὺς μεγάλη ἀκόμα. Παρησάζει καὶ μένει ἀφωνος.

Ποῖος ἔβλεπε αὐτὴ τὴ μπότα μὲ τὰ δῶρα ἐκεῖ; Πῶς πέραςε ὁ ἁγίος Βασίλης τόσες θάλασσες, γιὰ νὰ ἔλθῃ ὡς τὸ θαλάσσιον; Μιά ὀψια περνᾷ ἀπ' τὸ μικρὸ κεφαλάκι του. Συναρπάζεται, γυρίζει καὶ βλέπει τὸ πλῆρωμα στὴν ἀκρὴ τῆς σκάλας, πού παραφυλάει νὰ γιορτάσῃ κι' αὐτὸ τὴν ἐρημιά του μὲ τὴν χαρὰ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἐνα ἀπέραντο αἰσθητὴ ἐγνωμοσύνης γεμίζει τὴν καρδίαν τοῦ Παύλου. Χωμάει ἐπάνω τους καὶ ἀγκαλιάζει ὁποῖον ἐρῇ μπροστά του. Δὲν αἰσθάνεται πιά μόνος, δὲν εἶναι ὁρφανός. Τὶ ὠραία Χριστοῦγεννα! Τὰ ὠραιότερα τῆς πολυδασιμένης του ψυχούλας!

ΝΙΝΕΤΤΑ ΧΡ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ

ΟΡΚΟΣ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Γιὰ πάντα ὀρκιζόμεστε πὺς θὰ ἀγωνισθοῦμε, τὴν Κύπρο μας ἐλευθέρη γιὰ πάντοτε νὰ δοῦμε.

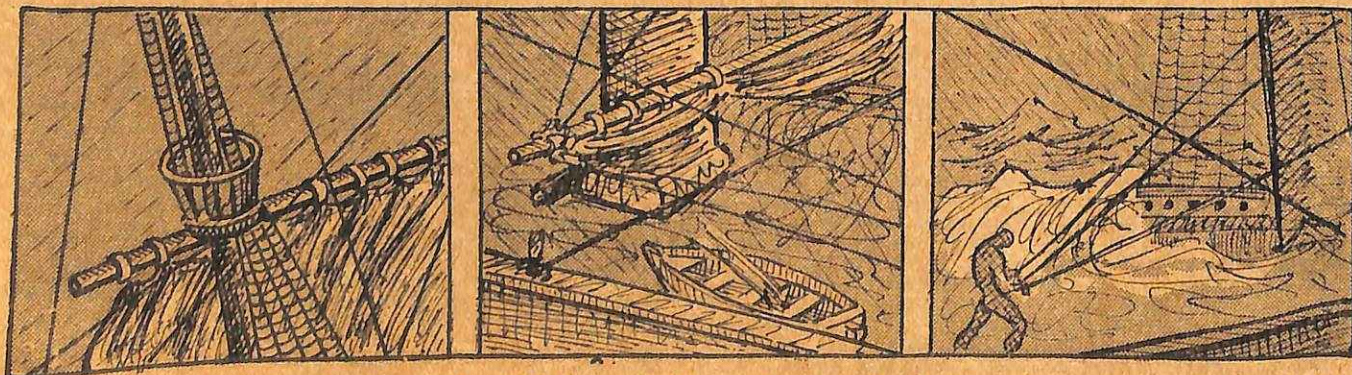
Τὴν λευτεριά νὰ δώσουμε στὴν Κύπρο πέρα ὡς πέρα καὶ μιά σημαία ἑλληνικὴ νὰ στήσουμε μιά μέρα.

Πιστοὶ τὸν ὄρκο ὅλοι μας γιὰ πάντα νὰ τηροῦμε καὶ σὸν Μεγάλον Διγενὴ ὅλοι νὰ ὑπακούμε.

ΕΥΑΓΓ. ΚΩΝΣΤΑΣ

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 26/11/56

Ὁ ἱπτάμενος Ὀλλανδός...

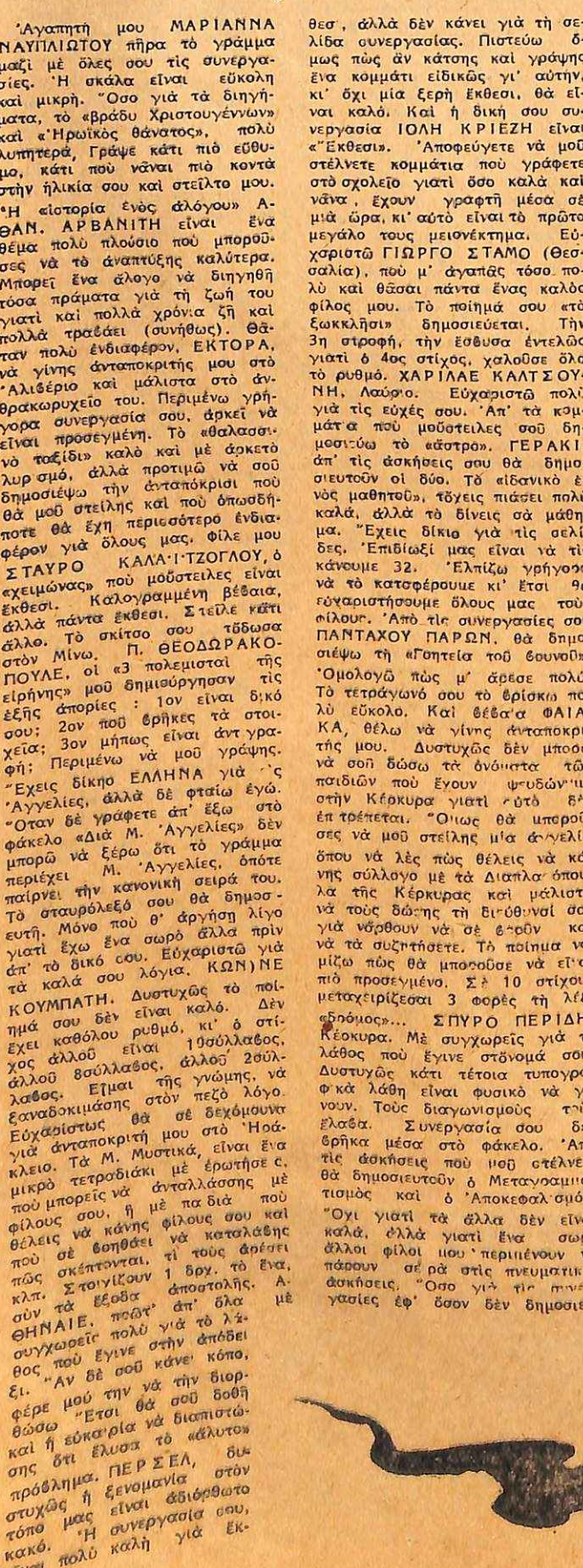

Τίποτε πιά δὲν ἔμεινε τὸ πλοῖο. Ὅλοι οἱ ἄνδρες στὶς θάρκες, ἐκράγυσε ὁ ναὺ κληρος. Τρομοκρατημένοι οἱ ναῦτες ἔρχο-

...σὲ εἰκονογραφημένες συνέχειες

σαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ πλοῖο καὶ νὰ ἐπιβιβάζονται στὶς θάρκες πού ἀπεμακρύνοντο μέσα στὴν ἄγρια θάλασσα.

Ἡ Ἀγαπητὴ μου ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΝΑΥΠΑΛΙΩΤΟΥ πήρα τὸ γράμμα μαζί με ὅλες σου τίς συνεργασίες. Ἡ σκέδα εἶναι εὐκόλη καὶ μικρὴ. "Ὅσο γιὰ τὴ διηγή-
ματα, τὸ «Βράδυ Χριστουγεννιά» καὶ «Ἡρώδης θάνατος», τοὺς
λυπηρέτα, Γράμμη κατὶ πιδ εὐθύ-
μου, κατὶ πού νάσαι πιδ κοντά
τήν ἡλικία σου καὶ στείλω μου.
Ἡ «στοιρία ἐνὸς ἀλόγου» Α-
ΘΑΝ. ΑΡΒΑΝΙΤΗ εἶναι ἕνα
θέμα πολὺ πλούσιον ποὺ μποροῦ-
ναι νὰ τὸ ἀναπτύξῃς καλῶτερα.
Μπορεῖ ἕνα ἀλόγο νὰ διηγηθῇ
τόσα πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ του
γιὰτὶ καὶ πολλὰ χρόνια ζῇ καὶ
πολλὰ τραδεῖα (συνήθειες). Θά-
ταν πολὺ ἐνδιαφέρον, ΕΚΤΟΡΑ,
ὅτι γίνῃς ἀναποκρίτης μου στὸ
"Ἀλλεῖριο καὶ μάλιστα στὸ ἀν-
θρακωρεῖο του. Περιμένω γρή-
γορα συνεργασία σου, ἀρεῖαι νὰ
εἶναι προσεγμένη. Τὸ «θαλασσι-
νὸ ταξίδι» καλὸ καὶ με ἀρετὴ
λυρικό, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σοὺ
δημοσιεύω τὴν ἀναποκρίσιν ποὺ
δὰ μοὺ στείλῃς καὶ ποὺ ὁπωσθῇ-
ποῦ θὰ ἔχῃ περισσότερον ἐνδια-
φέρον γιὰ ὅλους μας, φίλε μου.
ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ, ὁ
«χευμῶνας» ποὺ μοδεύεται εἶναι
ἐκθεσι. Καλογραμμένη βέβαια,
ἐκθεσι. Τὸ σκίτσο σου τῶδεσιν
στόν Μίνω, Π. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟ-
ΠΟΥΛΑ, οἱ 3 πολεμιστὰί τῆς
εἰρήνης» ποὺ δημοιούργησαν τὴς
εἰρήνης: 1ον εἶναι δικό
ἐξῆς ἀπορίας: 2ον ποῦ θῆρκες τὰ στοι-
χεῖα; 3ον μήπως εἶναι ἀντ'γρα-
φῆ; Περιμένω νὰ μοὺ γράψῃς.
Ἦχεις δικήν ΕΛΛΗΝΑ γιὰ τὴς
"Ἀγγελίες, ἀλλὰ δὲ φταῖω ἐγώ.
"Ὅταν δὲ γράφετε ἀπ' ἐξω στὸ
φάκελο «Διά Μ. Ἀγγελίες» δὲν
μπορῶ νὰ ξέρω ὅτι τὸ γράμμα
περιέχει Μ. Ἀγγελίες, ὅποτε
παίρνει τὴν κανονικὴ αἰερία του.
Τὸ σταυροεξέδ σου δὰ δημο-
ευτῇ. Μόνον ποὺ ὅ' ἀργήσῃ λίγο
γιὰτὶ ἔχω ἕνα σωρὸ ἄλλα πρὶν
ἀπ' τὸ δικό σου. Εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ καλὰ σου λόγια. ΚΩΝ)ΝΕ
ΚΟΥΜΠΑΤΗ. Δυστυχῶς τὸ ποι-
ημά σου δὲν εἶναι καλὸ. Δὲν
ἔχει καθόλου ρυθμό, κι' ὁ στί-
χος ἄλλοι εἶναι 13σύλλαβος,
ἄλλοι 2σύλλαβος, ἄλλοι 2σύλ-
λαβος. Ἐμμεῖς τῆς γνώμης, νὰ
λῶσος. Ἐμμεῖς τῆς γνώμης, νὰ
ἐξαδοκιμῶσῃς στὸν πεδὸ λόγου.
Εὐχάριστος θὰ σὲ δεχόμεθα
γιὰ ἀνταποκρίσιν μου στὸ "Ἠδὲ-
κλειο. Τὰ Μ. Μυστικά, εἶναι ἐνα
μικρὸ τετραδικί με ἐρατῆς ε, με
ποὺ μπορεῖς νὰ ἀνταλλάξῃς με
ποὺ φίλους σου, ἢ με πὰ διὰ
θελεῖς νὰ κινήσῃς φίλους σου καὶ
ποὺ σὲ βοηθῇ νὰ καταλάβῃς
πὺς σκέπτονται, τί τοὺς ἀρέσι
κλπ. Στοιγίζω 1 βρυ, τὸ ἔνα,
ἀπὸν τὰ βιβλία ἀποστολῆς. Α-
ΘΗΝΑΙΕ, ποῦ ἀπ' ὅλα με
συγχωρεῖς πολὺ γιὰ τὸ λῶ-
σος ποὺ ἔγινε στὴν ἀπόβει-
ξι. "Ἄν δὲ σοὺ κάνῃ κόπο,
φέρε μου τὴν νὰ τὴν διορ-
θώσω "Ἐτσι δὰ σοὺ βοηθῇ
γιὰ τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώ-
σῃς ὅτι ἔλυσται τὸ «ἄλυτος»
πρόβλημα. ΠΕΡΣΕΛ, ὁ δὲν
στυγῶς ἡ ξενοναμία στὸν
τόπο μας εἶναι ἐξοδωρῶτο
κακό. Ἡ συνεργασία σου,
πολὺ καλὴ γιὰ ἐκ-

ρά. ΗΛΙΑ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ. Πή-
 ρα τὸ γράμμα σου κ' ἔβδω-
 μέσας τὰ σκίτσας στὸν Μίνω. Δυ-
 στυχῶς τὰ ἀνέκδοτα σου εἶναι
 ἀνακατεμένα μαζί με τὰ γράμμα-
 τα ὁ τυπογράφος δὲν θὰ τὰ δε-
 χτή. "Άλλα φορὰ νάιναι χωριστὸ
 τὸ κάθε πρῶμα καὶ νὰ γράφης
 ἀπὸ τὴ μία μόνον μεριά τῷ χαρ-
 τιστῷ. Τὰ τεύχη πού σου λείπουν
 μπορεῖς νὰ τὰ πάρης ἀπ' τὰ
 γραφεῖα μας, Σανταρόζα 1 δ.
 Σὲ χρέωνω 3 δρχ. γὰ τὸ ψε-
 δόνυμο. ΦΑΝΟΥΛΑ ΑΠΟΣΤΟ-
 ΛΟΥ, γιὰ τὰ Μ. Μουσικά δια-
 βάσεαι αὐτὰ πού γράφω στὸ φίλο-
 μου Κωνῖνο Κουμπάτη. Τὸ Σ.
 Σ. δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ σε-
 λίδα Συμπεργασίας. "Όσο γιὰ
 τὰ σκίτσα, νὰ τὰ φτάξης με-
 σινική, νὰ τὰ στείλῃς στὴ διευ-
 θυνοῦ μου, νὰ γράφης ἔξω ἀπὸ
 τὸν φάκελο «Γιὰ τὸν Μίνω». (κί-
 ὄχι Μίνωσ!). Τώρα ἀν τὰ σκί-
 τσα σου εἶναι ἀντ' γραφῆ, νάσαι
 σίγουρη πὼς θὰ σ' ἡπεριφύ-
 κῃ. Ὁ μικρὰς μου φίλος, δὲ δημο-
 σεύτη. ΠΥΡΙΝΟ. Τάλας δὲ
 λα καὶ εὐχολοσιᾶ γιὰ τὸ ἔνδο-
 φέρον σου. Ἡ ἀνταπόκρίσι σου
 δημοσιεύεται. Σὲ παίημά σου
 ἡ 2η στροφὴ δὲν εἶναι καλὴ
 τὴ πελοῦ μου κατὶ ἄλλο. "Ένα ἀπὸ
 τὰ 2 στροφάλλεαι θὰ τὸ δημοσι-
 εύσω. "Αν ἀποπέσοι ἐξέσσει θὰ
 δημοστεύω καὶ τὸ ἄλλο. ΜΑ-
 ΝΟΥΕΛΑ (Κρήτη). Πολὺ χαίρομαι
 πὺ μ' ἀνέσπας καὶ σοὺ κατα-
 τὸς καλὴ συντροφιά. Κι ἔνα-
 νες πολὺ καλὰ καὶ ὁστέας λε-
 γονερνάσι σου. Ἀπ' τὸ ἀλτεπὶ
 γράψεαι ἀσκέτα καλὰ. "Όσο
 νοῦβει πὺς τὸ θέμα ποὶ διέλε-
 ρες δὲ σὲ βοηθεῖται. Στὴς πο-
 ἔνα ἄλλο. ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΜΠΗ
 ἀντονοροφία πὺ μοὶ στείλ-
 δὲν κάνει νιὰ τὸ τιποταροσεῖ
 Περιμένω μιὰ ἄλλη, ὅπου τὰ πο-
 σωπο τοῦ παδιστὸς νὰ φανεῖται
 κοσμοδ. ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ. Ἡ τρι-
 ἀνελία σου ἔνασαι τὴν ἐπικα-
 ρόπητς τῆς καὶ δὲν τὴν δημι-
 σεύω. Στείλε μου ἄλλη χωρὶ
 γραμματόσημα. Τὸ παίημά
 ὀστερετὶ πολὺ. Φτ' ἔξω ἄλλο. ΡΗ-
 ΓΑ ΡΗΓΑΚΗ κάποιο ἄλλο Διο-
 πλαστόπουλο ἔχει γράφῃ.
 ἔκθεσι γιὰ τὸ «θρανίον» πὺ δι-
 μοστεύτης ἤδη. "Όταν ὅμως ὁ
 μοὶ στείλῃς ἄλλη φρόντισε νὰ
 εἶναι γραμμένη μετ' ἡλάν.
 ἔλεύθεροι στίχοι ΚΥΠΡΙΕ, πρὶ
 πελ νὰ ἔχουν ἕνα ρυθμὸ. Τὸ γ-
 γονὸν δὲν δὲν κάνουνε ὁμοιο-
 ταλῆσεις δὲν θὰ πῇ πὼς μπο-
 ροῦμε νὰ γράφωμε παραστέλλον-
 τας ἀρχὴ ἡχητικὴ καὶ συναρ-
 τήσεως. ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ μ' ἔδω-
 πὺ περιγιάσεως πολὺ παραστο-
 τικὰ τὴ μαθητικὴς σου δυσκο-
 λίας, ἡ συνεργασία σου δὲν εἶ-
 ναι ἀπὸ τὴς πολὺ καλὰς. Νοῦ-
 ζῃς πὺ εἶναι καλὸς πιά νὰ ἐ-
 λωμε ἔλοι τὰ δυνατότα πρὶ
 τὸν

νά κάνουνε τή «Διάσπλαι» Ένα τέλειο περιόδιο. Κί' όσον άποφορά έμείναν, άπό τήν πρωτοχρονιά κί' ύστερα θά όίτε, πόσο μεγάλη προσπάθεια έκανα γι' αύτήν τήν τελειότητά. Μά πρέπει κί' έσεις νά δοθήσαστε στίς δύο σελίδες πού φτιάχτηκαν άπό σας καί μόνο. Λοιπόν, έμπρός γιά κάτι καλύτερο. Φίλε ΠΑΝΔΜΑΡΙΤΗ στή τή φορά τά κατάφερες, τό ποιήμα σου θά δημοσιευθί με τή σειρά του. ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ ό μεγάλος άριθμός τών άγγελιών πού προηγούντο άφαιρέσε άπό τήν τρίτη σου άγγελία τό νόημα της. Γι' αύτό δέν τήν δημοσιεύω. Στείλε άλλη γωρίς γραμματόσημα. ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ ΚΡΟΥ-ΣΕ. τό λάθος έθεσάν δέν θά έσαναγινή καί μπορεί νά γίνης μέλος σ' όσους συλλόγους θέλες. ΓΕΩΡΓΙΑ ΟΜΒΡΙΩΝΗ στείλε μου κάτι έντελές δικό σου. ΣΤΕΦΑΝΕ ΑΤΤΙΚΕ είναι πολύ σωστή ή πρότασί σου καί γίνεται κατ' άρχην δεκτή ή ήμέρα θά όρίσθι μετά τίς γιορτές. Καταλαβαίνεις θέσθαι πόση φούρια έχουν όύτεός οι μέρες. Τό θέμα τού ψευδώνυμου είναι έν τάξει. ΑΜΑΛΙΑ κρατώ τό σταυρόλεξό σου μόνο. Ή εδού. ήν ιστορία θά προτιμούσας νά ήταν δική σου καί τό ποιήμα πού προσέμενε. ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΙΓΡΑ τά έλλειπούμενών σου δέν είναι σωστά. φίλε ΧΙ. Θά κά-τάλαβες θέσθαι πώς ή πρώτη άγγε-λία δέν χρείζεσθι πιά. Μιά καί έμίστασε συνδύλαιο λοιπόν (καί συμπατριώτες) κάνε μου τή χόρη νά στείλεις άλλη. ΑΛΕΞΑΝ-ΔΡΕ ΠΕΤΑΛΙΔΗ τό ψευδώνυμο πού ζήτησς τό έχει άλλος. Στείλε άλλο. ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ, ήν σκοτίζεσαι γ' ά τό ψευδώνυμο, στό έγκρινω χωρίς άλλη σιζήτησι. Περιμένω μόνο νά μού γράψης τό δνομά σου. ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΟ. Θά ήξελα νά μού γράψης πάσας άπάντησες σ' ήπρες, γιά λόγους άπολύτως στατιστικούς. ΜΑΡΙ-ΣΤΡΑΛΙ, είμαι καί έγώ περίφηγη γιά τών Ρουμπαϊών όπως καί έσύ, άλλα είσαι άδύνατο νά δημοσιεύσω τόσο μεγάλο ποιήμα. ΚΩ-ΣΤΑ ΜΑΣΤΡΑΚΑ ή σελίδα συνενργασίας, όπως έχω έσαναγί είνα. ή σελίδα όπου δημοσιεύεται τά καλύτερα έργα τών άναγνωστών. Ή έκθεσί πού γράφεεις δέν είναι κακή, άλλα δέν έχει καί τίποτα τό ξεγυμνάσθ. Δημοσιεύω ένα άπό τά δύο αίνιγματα λόγως έλλείψεως χώρου. ΤΣΙΓ-ΓΟΥΝΑ, έλπίζω νά ήν σέ πείραξη πού γελώ καθώς σοθ έγκρινω τό ψευδώνυμό σου. Έχες τό πολύ χιούμορ καί σή αναστάς νά γράφης συχνά. ή αντενα-νίσω σοθ θά δημοσιευθ. ΤΕΜΠΗ

σι. Αυτὸς ἄλλως τε εἰναι ὁ σκο-
πὸς τῆς σελεύας συνεργιστὴς.
"Ὅμως, φίλε μου, αὐτὰ πού εἰ-
στείλεις δὲν δημοσιεύονται, πρὶν
στον γατί εἶναι ὅλα γραμμέ-
στην ἴδια κόλλα καὶ εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ τὰ ἐξεργασίω, δεύτερο-
γιατὶ τὸ ποιήμα σου εἶναι μεγά-
λο καὶ τρίτον γατί ἡ "Επιστολὴ
πρὸς φίλων" δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον.
Οἱ φίλοι σου σὲ διεκάζουν, τὸ
Διαπλάσσωπouλα, θέλουν θῆσιαι
ζωντανά, γενεὰ καὶ κίνησι. Εἴμω-
τέλος τῆς γνώμης πὸς δὲν πρέπει
νὰ παίρνῃς θάρρος ὅπως λές, ἀ-
πὸ τῆ δημοσίευσ. πρὶν ἀνυπόστα-
σου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν 18ῳ δὲν ἐστὶ
τὸ σου, ἂν πιστεύῃς πὺς ἰσορρο-
πρηνιματ καὶ κάτι νὰ γράψῃς. Πι-
σμένω.

Ἡ Κυρά Διάπλασις

Ε Γ Κ Ρ Ι Σ Ι Σ
Ψ Ε Υ Δ Ω Ν Υ Μ Ω Ν

Ροδοπέταλο κ. (Φ Α) Ἄθως
(Η Σ) Μανουέλ κ. (Φ Μ) Ἄγ
ος ἁ (Γ Μ) Ἐξάψαλμος ἁ.
(Π) Εὐζωνάκι ἁ (Π Μ Σ) Σιμο
ν (Γ Β) Διογένης & (Θ Κ) Β
σίλειος ὁ Βουλγαράκτονος ἁ.
(Π) Βροῦτος ἁ (Γ Σ) Χαζούλης
(Π Κ) Ξιφίας ἁ (Β Ψ) Ν κη
ρος ἁ (Θ Τ) Χρυσὸς Ἱππότης
(Α Κ) Μιχὴ μερίδα ἁ (Μ
Ἀναποκάλυπτος ἁ. (Π Κ) Κίρι
κ. (Φ Ν) ΧΙ ἁ (Ε Μ) Ταριζί
κ. (Σ Δ) Νησιωτοπούλα κ.
(Δ) Πράκτωρ 7 ἁ (Π Γ) Ταίγγ
να κ. (Ε Π) Τεμπέλα κ. (Ι
Ἐλληνοπούλου τῆς Αἰγύπτου
(Ι Ζ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΑΣ ΠΑΖΕΤΑΙ ΤΟ

ΔΙΟΓΕΝΗ, (δέχομαι κάθε λ
δους συνεργασία: Ιστορική, λ
γοτηνη κή κ.λ.π.). — ΕΛΛΗΝ
(οί έκφωναίς του κρυπτογραφ
κού σου δεν είναι σωστές).
ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ, (ἀπό τις ἀκρίσε
σου, θά δημοσιευθῶν ὁ Γραμ
τόγραφος καί το αἰνίγμα μὲ
πάρουν σελρά). — ΣΠ. ΑΡΒ
ΝΙΤΟΠΟΥΛΟ, (πολύ καλῶ
σταυρολέξῳ σου, ἀλλά δυστυχ
περνέει τὰ 10 τετραγωνάκια κ
δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ γιὰ τ
γνικτοῦ λόγου). — ΙΩΝΑ ΣΟΥ
ΤΟ, Αἰγυπτίους (τὸ σκίτσο σου τ
δωσα στὸν Μίνω). — ΠΕΙΡΑΧΤ
ΡΙ, (Σ' ἐόχασιστώ γιὰ τὰ κ
λά, νύ λόγια).

Θα ήθελα σήμερα να ευχηθώ
 όλους από την καρδιά μου κ
 λα Χριστούγεννα. Τις ημέρ
 αυτές που ξερατάζεται ο έρχ
 μός στην γη του Θεανθρώπ
 ή σκέψι μας πρέπει, απίλλαιγ
 νη από όλα τα κακά και
 δυσάρεστα, να στραφεί καθα
 ρώς τόν 'Ιησοῦ Χριστό που η
 θε εἰς τήν γή για να σώσει τ
 κόσμο.

Διὰ 1 ἕως 10 Χέσεις μὲ ἀπλά στοιχεῖα δοχ. 1 τὸ ἐλάχιστο τίμημα. Πέραν τῶν 10

λησέων με ἅπασι στοιχείοις θρα. 0.
 0.0. Με κεφαλαία θρα. 0.30.
 Ὁ χωριστός στίχος θρα. 0.
 50. Ἡ πρωτολήρωμα εἶναι ἀ-
 παράιτητη. Τὸ τίμημα μπορεῖ
 νὰ ἀποστελλεταὶ καὶ εἰς γραμ-
 ματίσματα.

— 164 —

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΤΕ στὸν Σὺλ-
 λογο τῆς εἰς Ἀναγεννήσεως.

— 155 —

ΦΙΛΑΤΕ τῷ αἰσίοις Γαλέ-
ριε πρώτῃ — (Κρητικὴ) —
σὲ ἀντιχαιρεῖ φίλικά καὶ σοῦ
προτείνω στενὴν συμμαχίαν. Πί-
λεις:

— 165 —

ΕΝΩ τόσοι καὶ τόσοι πῆραν τὸ
Παπάκι ὑπὸ τὴν προστασίαν
των, αὐτὸ μᾶς κάνει τὴν... πᾶσιαν.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ

ΚΟΥΤΕΝΤΕ μου, Ἐξουπνάκια, κόψε τὰ κρύα καὶ τὰ πολλὰ λόγῳ καὶ κάνε τὸ σταυρὸ σου, διότι δὲν χαρίζει κάστανά τὸ βουλικά.

— 157 —

ΑΓΑΠΗΤΕ Κύπριε, φίλτατο Πα-
τρίκι', καὶ ὅλοι ὅσοι ἔχετε ἀ-
ποφασίσαι Ἱδρυσὶ συλλόγου, ἀπαν-
τήστε μου ἀν' ἐμὲ δέξαστε γὰρ μέ-
λην τοῦ ἑαυτοῦ ἀνέστητος σωματείου

— 168 —

ΚΑΙ ΣΑΡ, πάμε πιά τις τρίχεις
Τι είπες; Την ατρία;
"Ακου, λοιπόν. Πρώτον, είσαι
αξιοβρήνιτος ρήτορ. Δεύτερο,
είσαι τρομερά πουπουταλάς, (ο
φού απεκαυθής). Και τρίτον,
είσαι πολύ καλός.

— 159 —

ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ

ΤΣΟΥΝΑΚΙΑ, κάτσε φρόνιμα

— 170 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στὴ
κίνησι χαρετῶ δούλου·
Κόρη Ὀμπλικαντῶ, συμμαχο
με· Ἄν ναι, ἔλα τὴν Τρίτη σ
5:30· στὰ γραφεῖα τῆς «Διαπ
σεως»

— 161 —

ΧΑΙΡΕΤΟ καὶ ζητῶ ἀλληλο-
γραφία μετ' αὐτοῦ· Σαμπρίνα,
(Ε) Γράφετε, ἐντέλειτ Σπαρτάλη,

Κύπριον, Ζιζάνιον καὶ Πισαρίκιον.
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ
— 162 —
ΚΡΗΤΙΚΟΣ = Πέτρος Κολα-
ράκης. Τερότη, συμμεταίσι;
Σύλλαγε «Αναγεννήσει» ὑπο-
δάν καὶ θεῶν, τὸν Καίσαρα.
Εὐθερό. Ἰπποτή καὶ τὸν Ὀλίμ-
υκαντά, θά κατέκρινε ἀτοχή...
νοήτων.
ΔΙΟΓΕΝΗΣ
— 172 —
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ με πῶτά
ἐλθόντες πάλιν. Σάββατον

ταύου εἰς τὸν
ΕΛΛΗΝΑ
— 163 —
ΟΜΠΙΑΓΚΑΝΤΩ. ἂν ἔξηρς λίγη
ἱστορία, θὰ ἔξηρς ὅτι κατὰ
κόμητες σὰν τοῦ λόγου σου δὲν

ὅσον ὁλλογοῦ
θὰ σὰς καταπλήξη.
ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞ
— 173 —
ΚΑΙ ΣΑΡ, Ἑξυπνάκια,
Γκρέκο, Μεγαλέξαν

— 174 —

ΤΟΞΟΤΗ, σταμάτα τις αντι-
γραφές εὐθυμογραφημάτων.

— 175 —

— 176 —

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ, παρ' ὅλη σοφίαν
τὴν ἐξυπνάδα δὲν ἔμαθες δύσκολα
καρκαλὸς ἔχει ψευδὸν νόμον
"Ὅσο γιὰ τὸ μαγαζί τοῦ Κυπρίου
ἀναλαμβάνω νὰ τὸ διαλῶ, ΚΥ-
ΠΡΙΟΣ = Ἀντώνιος Ἐφραίμ
ΔΗΣ, ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ = Εὐ-
γένιος Ἀγγελόπουλος, ΕΡΜΗΣ
= Σπύρος Κυριακίδης ΣΤΡΑ-

ΒΟΞΥΛΟ = Κ. Δρακάτος.
 Ἡ «Ἀναγέννησις» φαλῆρισε!
 ΑΓΚΑΘΙ

— 177 —

Εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ (127
 δου). Τιμωρῶ!!! ἰΩ — Ἄ
 γελικὰ Ἀδουάντρη. ΠΟΥΚ

— 178 —

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ, σε χαί
τῶ.
ΚΕΝΤΡΙ

— 179 —

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗΚΑΙ!... "ΑΧ!
Μπράβο, Νικητή, που ά
κάλυψες τόν..." Εξυπνάκια.
ΚΕΝΤΡ!

— 180 —

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, σὲ ἀκολ
θῶ κι ἐγώ, ἀλλὰ μὲ τὸν
πο οὐ θέα μπῶ ὑπαρχηγός σ
Δέχεσαι ;

ΣΙΜΟΥΝ

— 181 —

ΤΖΟΜΗ ΟΜΠΑΓΚΑΝΤΟ :

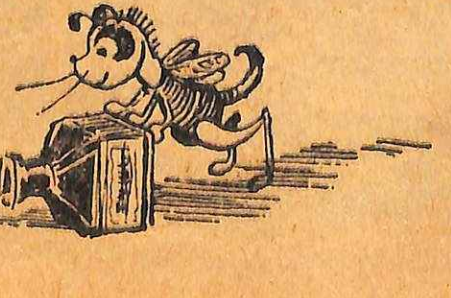
ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, Έκανες ένα
θος, δέν τρέμουν οι υπ
στοι (84). Αλλά όλον

— 183 —

ΖΗΤΟΥΜΕ συμμαχία με τὸν
ἐνωσὺν Κρόσσον.

ΤΡΙΑΝΔΡ

— 184 —
ΚΕΝΤΡΙ, σὲ χαιρετῶ, ὁ
ΧΑΖΟΥΛΗ

- 185 -

ΑΤΡΟΜΗΤΕ Διαπλάσσεισθε, γιά να μου εκθέσης τις ιδέες σου γράψε στην διευθυνση του περιοδικού, διά 'Ελ Γκρέκο.

- 186 -

ΑΝΘΡΩΠΟ ζητώ γιά να φτιάξω Σύλλογο. Κατάσκοπε 33, άντε να καθής.

- 187 -

ΠΡΟΣΕΞΕ, Πόρινο Ζ, μή σε κεντρίσω.

- 188 -

ΙΩ, τις 43 αποκαλύψεις σου άστες γιά αύριο γιάτι : ΙΩ = Άγγελική Άνδριωτάκη. Σίφουνα, δέχομαι. Κόμη Όμπλιγκαντώ, έλα στον Σύλλογό μου «Ευθύμων Νικητών». 'Ελ Γκρέκο, ως παντοπία έχω τό μυαλό μου και πρόσχε μην κατουρήσθης ό ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

- 189 -

ΠΡΟΣΟΧΗ, προσοχή ! 'Ερχεται ό βασιλεύς της κινήσεως! (Καίσαρ). Προσοχή! Προσοχή! 'Εφθασε ό μέγας βασιλεύς (Μεγαλέξανδρος). Προσέξατε, ό μιλεί ό μέγας 'Ελ Γκρέκο! Συμπέρασμα : «Άφerte τά κακόμοιρα, ού γάρ οίδασι τί λέγουσι!». Δέν συμφωνείτε;

- 190 -

ΠΡΩΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον κύκλο των ψευδωνυμομάχων, χαιρετώ όλους-ες. Συνιστώ ύποταγή στον Όμηρο Θεοδώρου, που καθώς λέει ό ίδιος είναι 'Ε-ξυπνάκις, αλλά παράδειγμα εις τους άλλους.

- 191 -

ΜΠΑΜ! Πατατράκι!!! Τι ει-ναι ; 'Απλώς, εφθασε ό... ΧΑΖΟΥΛΗΣ

- 192 -

ΠΡΩΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι χαιρετώ όλους-ες θερμά.

- 193 -

ΑΒΕΤΕ όλοι μέρος στον με-γάλο Δισγώνισμό ό μας. Σύλλογος «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ»

- 194 -

ΔΕΝ βρίσκετε ότι ό Καίσαρ και ό Μέγας 'Αλέξανδρος παρ-είναι φιλόδοξοι ; Θά τους τιμω-ρήσω : ΚΑΙΣΑΡ = Σταύρος Δήμας. Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ = Παν. 'Ηλιαθέλης.

- 195 -

ΒΡΕ Χαζοπούλι, που έχεις την άξίωσι να λέγεσαι κόμης 'Όμπλιγκαντώ, (τρίχας δηλαδή), που βρήκες τό όνομα Α. Ζερμίλα

και τό κόλλησες (144-800) γιά να κάνης τον έξυπνο ; Μάθε λοι-πόν πως την «πάτησες» μετά μου-σικής γιάτι ά λ λ ο ς ε ι ν α ι ό 'Ελ Γκρέκο. Γιά την ά-νοησία σου θά σε τιμωρήσω δι' άποκαλύψεις.

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

- 196 -

ΚΟΜΗΤΑ 'Όμπλιγκαντώ, και θαλασσοδύκε, σάς κηρύσσω άγριο πόλεμο. Προσέχετε! ΣΙΜΟΥΝ

- 197 -

ΑΙΘΕΡΑΡΧΕ, αν δέν σεβόμουν την στήλη αυτή θά σου έ-λεγα σέ τί είδους αϊθέρας άρ-χείς. Ταλαίπωρε 'Εξυπνάκι, σέ οϊκτείρω. Σέ έβαλαν όλοι μπρο-στά και άποκαλύπτουν τό πρα-γματκό σου όνομα. Σιγά-σιγά όμως θά ξεχάσουμε τό ψευδώνυ-μό σου και έτσι αντί να σε λένε 'Εξυπνάκις = Θεοδώρου, θά λέ-νε Θεοδώρου = 'Εξυπνάκις. Παιός σου είπε, όμως, να εί-σαι έγωιστής ;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

- 198 -

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΩ να μη προ-σπαθήσουν μερικοί άνόητοι να μου κάνουν τον έξυπνο, γιάτι θά αρχίσω τις άποκαλύψεις και ούτε ψύλλος στον κόρφο τους. 'Ηδη από την επομένη φορά άρ-χίζω τις άποκαλύψεις.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 199 -

ΚΡΗΤΙΚΕ, δέν φαντάζομαι να σκέφτηκες καλά αυτό που είπες. Γιατί άσυναγώνιστος δέν είσαι όσο υπάρχω εγώ και γιά-τί όπως σε κάθε κανόνα πάργουν έξαιρέσεις έτσι και στον δικό σου υπάρχω εγώ. Και πρόσχε μή σε άποκαλύψω.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 200 -

ΚΑΙΣΑΡ, μπορεί τό ψευδώνυ-μο να αντιπροσωπεύει Ρω-μαίο αυτοκράτορα, αλλά εσύ δέν φαντάζομαι να κάνης γιά βασι-λιάς.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 201 -

ΠΡΩΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι της «Διαπλάσεως» χαιρετώ όλους-ες. Θά σάς ξα-ναγράψω.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

- 202 -

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ, τό παράκανες, πρέπει να σταματήσης. Τι κατάστασις είναι αυτή ; Τό Τρελλόπαιδο και ή Σαμπρίνα έ-χουν δικό. Δήλωσε ύποταγή.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

- 203 -

ΠΡΩΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι σάς χαιρετώ. Δηλώ-σατε ύποταγήν γιάτι σαρώνω τους πάντας!!! Συμμαχώ με τον 'Ελ Γκρέκο.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

- 204 -

ΠΡΟΧΩΡΩ προς Ιδρυσιν Συλ-λόγου. 'Ο Σύλλογος των

«Α τ ρ ο μ ή τ ω ν». Γεράκι, 'Ηρώα, 'Ελ Γκρέκο, τί λέτε ; 'Απαντήσατε διά των Μικρών 'Αγγελιών.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

- 205 -

ΠΡΩΤΟΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι, χαιρετώ όλους-ες. Γιά να γνωρίσω, σάς λέγω ότι είμαι πολύ Ιχυρός, και ότι θά φτιάσω σύλλογο υπό τον τί-τλο Ε θ υ μ η Πα ρ έ α, στον όποιο γίνονται δεκτοί όλοι. 'Ιδιαίτερα ό κύριος 'Εξυπνάκις (λόγω του γελοίου ύφους του). Πατάκι, Εύθυμος 'Ιππότης (ετ-ναι άπόγονος Ιπποτών ή κανένα παιδί που δέν έχει ιδέα από Ιπ-ποτισμό ;) και όλους όσους θέ-λουν.

Γράψτε: Κον Γεώργ. ΕΘ. Κα-ψάλην (Διά Α. Ξ.), Λιδωρίκιον.

ΛΕΩΝ

- 206 -

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι, χαιρετώ όλους-ες. Γιά την ώρα μένω άνεξάρτητος.

ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ

- 207 -

ΣΥΜΦΩΝΩ, Σαμπρίνα (39). Διάσασσε, αν σε ένδιόφερη ή «λογοτεχνία» τό (36) : Γράφει ό Κύριος : «'Αχιλλεύ...σε...άσε...συνετέθης... γιάτι... έξ...ών». Σ' άρσεί : Και με τέτοια χά-λια περ-μένει και προσχωρήσεις!

ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ

- 208 -

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, συμμαχώ μαζί σου διά την εξόντωσιν των εξυπνάκηδων 'Ιδρύουμε Σύλλο-γο : 'Όπως βλέπεις, άρνιασα την εξόντωσι. Πατάκι, ύποτάξω γιά-τι σε γνωρίζω.

ΧΙ

- 209 -

ΚΡΗΤΙΚΕ, παιδί μου, συγκεν-τρώσου. Με τη φόρα πούνεις πάρε τό μυαλό σου θά τουμπάρη

ΧΙ

- 210 -

ΕΛΠΙΖΩ να μην αντίσταθι κα-νείς στη μέλλουσα έπίθεσί μου, ούτε να συμμαχήση με σ α χ λ α μ α ρ ά κ η δ ε ς. Όπως ό 'Εξυπνάκις, το όποιον ταιριάζει τό αντίθετο ψευδώνυ-μαί, γιάτι γνωρίζω πολλά και πολλούς, και έχω τό γάρσιμα να είμαι έξυπνος. Ούράνιο Τόξο, πρόσχε, σέ ξέρω.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 211 -

ΟΠΩΣ τάζγαλα πέρα με τά στοιχία της φύσεως, έτσι θά κατατροπώσω και όπο ον μου φέ-ρει αντίρρηση. Ψευδωνυμομάχοι, ύποταγήτε στον μεγάλο ήρωα.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 212 -

ΖΗΤΩ αλληλογραφία με όλους τους συμμαχους τους εξυ-πνους και τη Σαμπρίνα. Γράψε-τε : Ραβινδώνω Κρούσο, Μου-ρούζη 7-Αθήναι.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

ΝΙΚΗΤΗΣ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πως ό Ζεύς είναι μόνο γιά να διαφημίση τον 'Ελ Γκρέκο.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 214 -

ΦΙΛΟΙ μου, άνακοινώνω την Γ-δρυσιν πρωτοτύπου Σύλλο-γου «'Ι π τ α μ έ ν ο υ ς Δ ι - σ κ ο ν ».

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

- 215 -

ΚΑΡΥΑΤΙΣ, Φαέθων, Πρωτοπό-ρε, Βίκτωρ, Ναπολέων, Τά-νια, Τριφύλλι, Ροδανγή, Δροσού-λα και όλοι-ες σάς έλάτε εις τους «'Ι π τ α μ έ ν ο υ ς Δ ι - σ κ ο υ ς».

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

- 216 -

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι χαιρετώ όλους και όλες σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΙΓΡΑ

- 217 -

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ, κάνω μαζί σου Σύλλογο. 'Αν θέλεις, άπάντησέ μου.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 218 -

ΓΕΙΑ σου 'Αλέξανδρε, καταλα-βαίνεις τί λέω. Λοιπόν, ά-πάντησέ μου τό γρηγορότερο.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 219 -

ΟΣΟΙ είναι σύμμαχοι να τό γράψουν τό γρηγορότερο, γά να μη τους πάρουν τά πυρά μου.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 220 -

ΑΝΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕ, σέ ξέρω. Λοιπόν, νομίζω σκόπιμο να συμπληρωθώ. Γράψε εσύ τί νο-μίζεις σωστότερο.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

- 221 -

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ πρωτοπαί-νοντας στον κύκλο σας, σάς χαιρετώ όλους-ες. Είμαι πρόθυ-μη να συνεργασθώ με όλους σας και να προσχωρήσω στον καλύ-τερο Σύλλογο.

ΚΙΡΚΗ

- 222 -

ΔΙΑΤΑΣΣΩ τον Όμηρο Θεο-δώρου (πρώην 'Εξυπνάκις) να ά π ο γ ω ρ ή σ η από την στήλη των Μικρών 'Αγγελι-ών διότι θά τον άποκαλύπτω διασκόπως, ότι ψευδώνυμο και άν πόση. Φίλοι του 'Εξυπνάκις, δια-λυθήτε διότι θά σάς άποκαλύψω ό λ ο υ ς. 'Όποιος συμφωνεί, άς έλθη μαζί μου. 'Ο μόνος ά-νίκητος.

ΠΕΡΣΕΥΣ

- 223 -

Η ΒΛΑΚΕΙΑ έχει όρια, που έ-σέ ξεπερνά. 'Ο. Θεοδώρου ('Εξυπνάκις). Είναι εύκολο, γιά-τί άένα δύσκολο, να συγκρίνεις τό άσυχία των ψευδωνύμων με τό δύσυχία (στην ελληνιστική) και δίδαν να άποκαλύπτω.

Αποκάλυψε έμεις ψευτοφω-στήρα μου, αν μπο-...

ΝΙΚΗΤΗΣ

Πνευματικές άσκήσεις

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

1) — — — — —
2) — — — — —
3) — — — — —
4) — — — — —
5) — — — — —

α) 'Υποθετικών.
β) Πρώτον συνθετικών 'Αμερι-κανικής μ-γαλουπόλεως.
γ) Την ακολουθεί παντού ή... ΜΟΝΑ.
δ) Παλαιόν νόμισμα.
ε) Ξακουστή 'Ελληνίς Μαντάμ!

Από τά αρχικά των ζητου-μένων λέξεων θά ξεπηδήση κά-τι που όλοι λατρεύουμε.

ΓΕΜΙΔΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΡΙΘ. 1

1) 1 2 3 4 5 2 6 2 7 8 1
2) 2 0 2 5 2
3) 9 2 1 9 8 5
4) 4 5 2 9 2
5) 1 2 7 8 1
6) 0 2 1 9 2
7) 7 2 6 2 1

1) Βασιλεύς των 'Ασσυρίων.
2) Είναι γνωστά τά πούρα της.
3) Μικρό χωριό του νομού Ρο-δότης.
4) Σκανδιναυικόν κράτος.
5) 'Αναταραχή.
6) Γυναικείο όνομα.
7) Ελαφρά γιά τό στομάχι τροφή.

ΝΙΚΗΤΗΣ

ΤΡΙΓΩΝΟ

1) — — — — —
2) — — — — —
3) — — — — —
4) — — — — —
5) — — — — —
6) — — — — —

1) Γρήγορα θά γίνη δική μας

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

2) Είναι τό πολυτιμότερο ά-γαθό

3) Χρησιμεύει εις τας έσοτάς
4) 'Ακρωτήριο της Πελοπον-νήσου (δοτική)
5) 'Αρνησις
6) Σύμφωνον

ΑΛ. ΚΟΥΡΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 1

1) Σ — Σ — — — — —
2) Σ — Σ — — — — —
3) Σ — Σ — — — — —
4) Σ — Σ — — — — —
5) Σ — Σ — — — — —
6) Σ — Σ — — — — —
7) Σ — Σ — — — — —
8) Σ — Σ — — — — —
9) Σ — Σ — — — — —
10) Σ — Σ — — — — —

1) Προσωπική άντανυμία
2) Προσωπική άντανυμία
3) Νήσος του Αιγαίου
4) Νήσος του Αιγαίου
5) Δάιμων (Μυθολογία)
6) Ταραχή
7) 'Εκεί είναι ό Μακάριος ΝΙΚΗΤΗΣ

ΟΙ λύσεις του περασμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ, 2) ΑΥ-ΓΗ, 3) ΜΡ, 4) ΜΙΡΒΑ, 5) ΗΠ — ΑΕΚ, 6) ΤΟΝΤΖΟΣ — ΣΟ, 7) ΙΣΟ — ΛΙΠΟΣ, 8) ΓΙΓΑΣ, 9) ΟΡΟΣ — Σ — ΡΕ, 10) ΣΕΛΗΝΗ — ΚΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΦΑΜΜΗΤΙΧΟΣ, 2) ΕΥ-ΡΙΠΟΣ — ΡΕ, 3) ΥΓ — ΝΟ-ΓΟΛ, 4) ΔΗ — ΒΑΤ — ΙΣΗ, 5) ΑΕΖ, 6) ΝΥΞ — ΚΟΛΑ-ΣΗ, 7) ΣΙΣΙ, 8) ΜΑΡΑ, 9) ΟΡ — ΟΓΡΑ, 10) ΝΑΥΑ-ΓΟΣ — ΕΙ.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

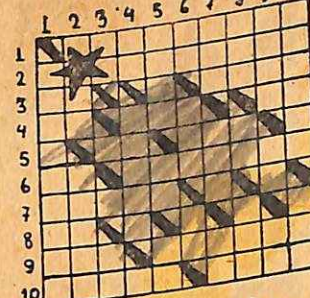
ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

1) 'Εγώ τό λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ούρά του.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

Σταυρόλεξο αρ. 9

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

Τὸ μυστικὸ πού κρύβει ὁ
ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ

ἀποκαλύπτεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μυθιστορήμα-
τος πού δημοσιεύει ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς φύλλο

Ἡ «Διάπλασις τῶν παιδων»

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ διαγωνισμὸς πού ἔχει προκηρύξει τὸ πε-
ριοδικό μας γιὰ τὸ μυστικὸ αὐτὸ τελειώνει στὶς 31 Δε-
κεμβρίου, ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τοῦ ὡραίου αὐτοῦ μυ-
θιστορήματος τοῦ Βέρν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον

Πρωτοχ ονιάτικο φύλλο

τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ὅλοι τὴν ἄλλη ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὴν

«Διάπλασι τῶν παιδων»

τὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος

ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Τύχης

**Προσφέρει ἐφέτος
εἰς τοὺς τυχεροὺς του:**

ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ Εἰς τὰς ὡραιότερας
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ Τῶν ΑΘΗΝΩΝ. — ΔΥΟ
ΑΛΗΘΙΝΑ ΠΑΛΑΤΑΚΙΑ. — ΧΙΛΙΑΔΕΣ
ΛΑΧΝΟΙ Εἰς ΜΕΤΡΗΤΑ. — ΕΠΤΑ
ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ

**Μέγα δῶρον τοῦ ἐνός
ἐκατομμυρίου δραχμῶν**